

Eric Norden: Beszélgetés Jim Garrison államügyésszel a Kennedy elnök elleni merényletről¹⁹⁸

„Ebben az ügyben az egész 'jobb' és 'bal' fogalomkészlet, mely lényegében gazdasági különbségeken alapszik, kevésbé alkalmas azoknak a fanatikus háború-imádóknak a leírására, akik készek voltak megölni egy elnököt azért, mert a békéért dolgozott. Ha visszatekintünk a történelemre, és a politikai spektrum akár kommunista, akár fasiszta oldalát nézi, komor tekintetű embereket talál fegyverrel a kézben, akik azt hiszik, hogy bárkit, aki nem azt gondolja, amit ők, börtönbe kell vetni vagy ki kell végezni. A merénylet kevésbé ideológiai ügy, sokkal inkább a társadalmunk egy beteg elemének őrült bosszúja egy emberen, aki példásan egészséges és becsületes volt.” ... „Én mindig bíztam a kormányom alapvető tisztességében, bármilyen politikai baklövést követett el. De felismertem, hogy Washingtonban a közvélemény megtévesztését és manipulálását némelyek természetes, hivatali előjognak tekintik... Félő, hogy a fasizmus a nemzetbiztonság nevében jön el Amerikában.” – Jim Garrison, 1967 (részletek az interjúból).

1. rész

A sajtó vádjai a nyomozás ellen

– : Önt megvádolták tanúk megfélemlítésének kísérletével, összeesküvésben való részvétellel és erre való felbujtással, hamis tanúzással, rágalmazással és megvesztegetéssel, a National Broadcasting Company (NBC), a Newsweek, a New Orleans Metropolitan Crime Commission és egykori nyomozó kollégája, William Gurvich részéről. Mit felel ezekre a vádakra?

Garrison: Minden vád, amit felsorolt, egyetlen célt szolgált: hogy a hivatalunkat védekezésre készítse és értékes időt pazaroljunk az ilyen teljesen alaptalan állítások megválaszolásá-

¹⁹⁸ Playboy, Eric Norden, 1967. október, 14. évf., 10. szám (részletek). Fordította: Z. Tóth Csaba.

ra. Van ezekben egy pszichológiai melléktermék is azok részéről, akik nem akarják, hogy a Kennedy-merényletre vonatkozó igazság ismertté váljon: egy vádaskodás rendszeres ismételtetése bizonyos hitelességet ad neki, mivel az emberekben van egy hajlam azt hinni, hogy ahol füst van, ott tűz is van, bár nehéz elképzelni, hogy a közvélemény hitelt adna ezeknek az aljasságoknak, melyekkel az elmúlt hónapokban megvádoltak. Például épp nemrég arról pusmogott a sajtó, hogy a munkatársaim füvet terjesztenek egyetemistáknak s hogy az egyik fontos tanúnkról bebizonyosodott, hogy a vallomása LSD túladagolásos álomból fakadt. Azzal is vádoltak bennünket, hogy támadást terveztünk a helyi FBI-iroda ellen, pirospaprikával töltött fegyverekkel, pénzt loptunk a saját keretünkől, és lelövésével fenyegettünk egy tanút. Csak reménykedni tudok, hogy nem kenik rám a Boston Brinks rablást.

Bevallom, kezdek aggódni ennek a propaganda „blitzkriegnek” a halmozott hatása miatt, amit a lehetséges esküdtekre gyakorolhat a Clay Shaw-perben. Nem tudom, meddig állnak el-lent a vádak dobpergésének, mellyel fel akarják menteni a vádlottat és elítélni a vádlót. A rendszer tűzérési egységei hónapok óta ösztöztet zúdítnak a két témára, melyekkel az NBC foglalkozik – hogy a hivatalom „helytelen módszereket” alkalmaz a tanúkkal szemben s hogy igazából nincs bűnügy Mr. Shaw-val kapcsolatban, nem lehet perbe fogni. Remélem lehetőséget ad, hogy mindezekre a vádakra részletesen válaszoljak; de először is, engedje meg, hogy kissé vázoljam a módszereket, melyeket ebben vagy más nyomozás során alkalmazunk. Irodám a leg-lelkiismeretesebb volt az országban az emberi jogok figyelembevétele terén.(...)

– : *Rendben. A Newsweek május 15-i száma felhozta, hogy az Ön két nyomozója felajánlott David Ferrie egykori társának, Alvin Beauboeufnek 3000 dollárt és egy állást egy légitársaságnál, ha segít igazolni az Ön vádjait Clay Shaw ellen. Mit válaszol erre?*

Garrison: Mr. Beauboeuf egyike volt azon két embernek, akik David Ferrie társai voltak egy titokzatos úton New Orleansból Texasba a merénylet napján, így természetesen már a nyomozásunk kezdetétől érdekelt bennünket a személye. Eleinte készséges együttműködést mutatott a hivatalunk iránt, de Ferrie halálát követően valaki szabad utat engedett neki Washingtonba. Attól a pillanattól kezdve Beauboeuf megváltozott; elhárított minden további együttműködést velünk és elkezdett vádaskodni a nyomozóim ellen, amiről Ön is beszélt. Szerencsére Beauboeuf aláírt egy nyilatkozatot április 12-én – jóval azután, hogy a feltételezett kenőpénzt „elfogadta” –, ami megerősíti, hogy „a New Orleans-i államügyészi hivatal egyik képviselője sem kért tőlem soha mást, mint hogy elmondjam az igazságot. Bármilyen következtetés vagy állítás bárkitől, ami ellentmond ennek, nélkülöz minden alapot.” Amint az ügyvédje elkezdte a sajtóban hangoztatni a vádakát, kértük a New Orleans-i rendőrséget, hogy alaposan vizsgálja ki a dolgot. És június 12-én a rendőrség – amely úgy hiszem, nincs az államügyészség zsebében – kiadta a jelentését, miszerint a rendőrség hírszerző osztályának kiterjedt nyomozása igazolta a munkatársaim ártatlanságát Beauboeuf bármilyen vesztegetési kísérletével vagy megfenyegetésével kapcsolatban, hogy hamis vallomást tegyen. Mint az előre látható volt, a Newsweek nem tesz említést erről a jelentésről.

De mégis, engedje meg, hogy egy dolgot tisztázzak: mint minden rendőrségnek és államügyészi hivatalnak szerte az országban, nekünk is van egy anyagi keretünk, hogy fizessünk az informátoroknak a hasznos értesülésekért – de soha senkit nem kényszerítenénk hamis tanúzásra. Nem azért, mert szentek vagyunk – hozzáteszem, egy nyugtalanító ügyben erős lehet a kísértés – de mivel eléggé reálisan gondolkozunk, tudjuk, hogy bármely tanú, akit lefizethetünk, a másik oldaltól is elfogadhat pénzt. Mi sem áll távolabb tőlünk, mint hogy a nyomozóink pénzes bőröndökkel utazgatnak az országban, hogy megpróbálják hamis tanúzásra rávenni a tanúkat. Nem így működünk.

– : *Egy NBC tévéműsorban, „A J.F.K.-összeesküvés: a Jim Garrison-ügy”-ben, egy korábbi törökfürdős közreműködő New Orleans-ban, Fred Leemans azt állította, hogy az Ön munkatár-*

sainak egyike pénzt ajánlott neki a vallomásért, miszerint Clay Shaw gyakran találkozott Lee Harvey Oswaldal. Ezt a vádat is tagadja?

Garrison: Igen, és ez tökéletesen illusztrálja a lényegét, amiről épp beszéltem, hogy milyen könnyű a másik oldal számára tanúkat megvásárolni, azután minket vádolni helytelen ügyvitellel. Mr. Leemans május elején jött hozzánk, hogy önként vallomást tegyen arról, hogy gyakran látott egy Clay Bertrandot a fürdőjében, néha olyan emberek társaságában, akiket ő „latinoknak” nevezett. Egy esküvel megerősített nyilatkozatban Leemans azt mondta, hogy látott egy Lee nevű fiatalembert Bertranddal négy vagy öt alkalommal – egy férfit, akire illik Lee Harvey Oswald személyleírása. Leemans azonosította azt a Clay Bertrandot is, aki rendszeres látogatója volt Clay Shaw néven. Mármint ez egy fontos vallomás volt, és kezdetben jó benyomásunk volt Mr. Leemansról. De aztán jöttek a telefonhívások tőle, melyekben pénzt követelt.

És, mint Önnek említettem az ezzel kapcsolatos hozzáállásunkat, a válasz egyértelmű nem volt. Ezt egy darabig elfogadta, aztán felhívott és kért bennünket, járuljunk hozzá, hogy a sztoriját eladja egy magazinnak, mivel nagy szüksége van pénzre. Elutasítottuk a kérését. A National Broadcasting Company nyilvánvalóan képes volt egy szorosabb kapcsolat kialakítására Mr. Leemans-szal. Akárhogyis, ő most azt mondja, hogy nem hazudott nekünk, csupán „elmondta, amiről úgy gondolta, hogy hallani szeretnénk.” Biztos vagyok benne, hogy hasonlóan működött közre az NBC-nél – és kezdi mindenfelé terjeszteni a kedvenc gondolatait. Amikor egy riporter további információkat kért tőle a tévéműsor után, Leemans elhárította, mondván, hogy azokat megtartja az AP-nek (Associated Press), „mivel egy kis betevőt akarok csinálni ebből”. Egy személyes megjegyzés Mr. Leemans-ról: nem tudom, hogy hazudott-e nekünk kezdetben vagy sem – bár a birtokomban lévő más bizonyítékokból feltételezem, hogy a kezdeti állításai megalapozottak voltak –, de bárki, függetlenül a pénzügyi helyzetétől, aki megpróbál könnyű pénzt csinálni a John Kennedy elleni merényletből, mélyen az emberszabásúak alatt van az evolúciós létrán.

– : *Ugyanebben az NBC-műsorban, az újságíró Frank McGee azt állította, hogy az NBC munkatársai felfedezték, hogy az Ön két kulcstanúja Clay Shaw ellen – Perry Russo és Vernon Bundy – egyaránt elbuktak a hazugság-teszten még mielőtt vallomást tettek volna az esküdszék előtt. Russo esetében, aki azt mondta, hogy résztvett egy találkozón David Ferrie lakásán, ahol Shaw, Oswald és Ferrie kitervelték a merényletet, az NBC közölte, hogy „Russo válaszai a jelzett kérdések sorára, a poligráf-szakértő nyelvén, 'kimerítik a megtévesztés fogalmát'”. Kérdezték, hogy ismerte-e Clay Shaw-t. Kérdezték, hogy ismerte-e Lee Harvey Oswaldot. Az „igen”-válaszai mindkét kérdésnél „megtévesztést” jeleztek.” Bundy és Russo csődöt mondtak a hazugság-vizsgáló teszten?*

Garrison: Nem, és az NBC állításai csak annyira hitelesek, mint más vádak. Azok, akik közreműködtek mindkét poligráf-tesztnél, egyértelműen tagadják, hogy Russo és Bundy elbuktak volna. Épp most fogom kérni, hogy Russo és Bundy poligráf-tesztje elérhető legyen bármely jóhírű nyomozó vagy tudósító számára, amikor a Shaw-per kezdődik. Korábban nem tehettem, mivel tiltva van a Shaw vétkességére vagy ártatlanságára vonatkozó anyag előzetes nyilvánosságra hozatala. Csak az Ön kedvéért mondom, hogy Bundy és Russo hitelességét nemcsak a poligráf-teszt erősítette meg, hanem a hipnózis és a sodium amytal, az „igazságszérum” alkalmazása is [ezek megengedett eszközök voltak akkoriban]. Egy javaslatot kívánok tenni az NBC elnökének: ha ez a vád [Garrison ellen] igaznak bizonyul, akkor lemondok New Orleans-i államügyészi pozíciómról. Ha igaztalannak, úgy az NBC elnökének kell lemondania. Ha azt hiszi, hogy én csak ugratom, kész vagyok bármikor találkozni vele és felállítani egy kölcsönösen elfogadható bizottságot, amely egyszersmindenkorra eldönti, mi az igaz és a hamis ebben a vádban. A legteljesebb pártatlansággal hozzáteszem, hogy az a tény, hogy Bundy és Russo átmentek a poligráf-teszten, önmagában még nem megdönthetetlen bizonyíték arra, hogy

az igazságot mondták; ezért alkalmaztunk más teszteket is. A hazugság-vizsgáló nem egy könnyen kezelhető technika. Valakinek, aki jó előadó és teljesen uralja azokat a reakcióit, melyeket a poligráf rögzít, sikerülhet megúsznia a kirívó hazugságokat, míg azoknál, akik idegesen és szorongóan mondják el az igazságot, hazugságot jelez a szerkezet. Sok függ attól is, hogy kik kezelik a tesztet, mivel ezt könnyen meghamisíthatják. Például Jack Ruby a Warren-bizottság hazugság-vizsgáló tesztjén hazugságokat hazugságokra halmozott, s noha még a kis hazugságokat is könnyen jelzi a teszt, a bizottság azt vont le, hogy átment a teszten. Így a poligráf csak az egyik eszköz, amit a tanúvallomás igazolására használunk, és sosem tekintettük döntőnek; bőséges egyéb dokumentációval rendelkezünk ahhoz, hogy igazoljuk a sztorijaikat.

– : *Két elítélt, Miguel Torres és John Cansler elmondta az NBC-nek, hogy Vernon Bundy bevallotta, hogy hazudott a vallomásában, mikor kapcsolatba hozta Clay Shaw-t Lee Oswaldal. Ezt is elveti, mint a többi NBC kitalációt?*

Garrison: Cancler és Torres urakat a hivatalom ítélte el, mint ahogy az állami fegyintézetben lévő elítéltek majdnem felét, és biztos vagyok benne, hogy ezek többsége kevésbé szereti azt az embert, aki odaküldte őket. Nem tudom, hogy az NBC-vel összejátszva gyártották-e a sztorijukat, vagy csak személyes bosszúból, de abból, amit tudok Vernon Bundyról, meg vagyok győződve, hogy a vallomása igaz. Az NBC manipulálta Cancler és Torres állításait, hogy egy benyomást adjon a szemlélőnek, aki figyeli a pert – a perem – a televízióban, mintha ezek az „objektív” tanúk pontosan ugyanazt mondanák, amit a bíróság előtt mondanának. Valójában – és ezt az NBC gondosan elhallgatta a nézői előtt – a „vallomásuk” nem eskü alatt történt, nem volt alkalom az ellenpróbára, más tanúk cáfolatára, és Cancler és Torres állításai és minden az NBC részéről úgy jelent meg, hogy a nyilvánosság a sztorijuknak csak azokat az elemeit hallhatta, melyek hátráltatják az ügyünket. A bizonyítási és cáfolati eljárás szabályai, hozzáteszem, sok éven át pontosan azért alakultak ki, hogy megelőzhető legyenek az efféle egyoldalúságok.(...)

– : *Mit felel azokra a vádakra – beleértve az NBC-t –, hogy ön politikai okokból kezdte ezt a vizsgálatot, remélve, hogy a velejáró publicitás ugródeszka lehet egy képviselői székhez vagy a kormányzósághoz?*

Garrison: Szörnyen cinikus és korrupt ember lennék, ha az Egyesült Államok elnökének meggyilkolására irányuló összeesküvési perben egy másik emberi lényt felhasználnék a saját politikai ambícióim érdekében. De úgy vélem sok ember van az országban, különösen az NBC-támadás után, akik úgy gondolják, hogy én pont ilyen ember vagyok. Ez elszomorít. Nem vagyok egy Albert Schweitzer, de én sosem tennék ilyet. Nem lelem öröömöm egy ember üldözésében, még akkor sem, ha tudom, hogy bűnös; gondolja, hogy tudnék aludni éjszaka, vagy reggel tükörbe nézni, ha egy ártatlan emberre vadásznék?

Tudja, nekem mindig nagyobb meglepédest okozott, amikor védőügyvédként fel tudtam menteni egy ügyfelet, mint amióta államügyészként elítéltek valakit. Minden érdeklődésem és együttérzésem az egyén oldalán áll, szemben az állammal. Így ez a legrosszabb vád, amit bárki felhozhat velem szemben – hogy annak érdekében, hogy a nevemet lássam az újságban vagy politikailag karriert csináljak, üldözök egy emberi lényt. Az effajta vád azok személyiségét leplezi le, akik hangoztatják; ilyen indítékokkal vádolni egy másik embert, azt jelenti, hogy épp azok takargatnak valamit, akik mondják.

De ha az ön kérdésének egy másik aspektusát nézzük, fogadjuk el az egész feltevést, hogy valamilyen politikai előmenetel reményében indítottam ezt a nyomozást. Egy politikailag törekvő ember aligha hívná ki maga ellen a szövetségi kormány hatalmát, hogy számos tekintélyes figurát és ügynökséget kritizáljon. Ez a vád valójában egy érv a nyomozásom mellett: egy csúszómászó típus, aki profitálni akar a merényletből, kockáztatná a politikai ambícióit, ha nem lenne egy bombabiztos ügye? Ha valóban egy olyan ambíciózus szörnyeteg lennék, mint lefes-

tett, miért másznék ki egy ilyen vékony ágra, melyet aztán elfűrészelvek magam alatt? Kivéve, ha tényekkel rendelkezne, egy politikailag ambíciózus embernél ez lenne az utolsó, amit tenne. Én teljesen a tudatában voltam, hogy aláírhatom a politikai halálos ítéletemet abban a pillanatban, amikor ezt az ügyet elkezdem – de nem érdekelt, meddig tart, míg fényt deríthetek a John Kennedy elleni merényletre. Tény, hogy a legutóbbi nehéz esztendő után egyre inkább arra gondolok, hogy visszatérek a magánéletbe és ismét olvasással töltöm az időm, kimegyek a szabadba és golfozom. De mielőtt így teszek, befejezem ezt az ügyet és megismertetem az emberekkel az igazságot. Enélkül nem hagyom abba. Nem fogok örömet okozni a gazembereknek.(...)

A CIA szerepéről

– : *Miként okozhatott kárt az ön vizsgálata a CIA presztizsének és hogyan készítette őket ellenintézkedésekre Önnel szemben?*

Garrison: Azon egyszerű oknál fogva, hogy többen azok közül, akik megölték az elnököt, korábban a CIA alkalmazottai voltak, akik résztvettek egy Fidel Castro-ellenes szervezkedésben New Orleansban és környékén. A CIA ismerte őket. Így a nyomozásunk ezirányban minden kétségen felül állt. Egy dolgot ki kell hangsúlyoznom: nincs bizonyítékunk arra, hogy a CIA bármely tisztje belekeveredett volna az összeesküvésbe, amely az elnök halálához vezetett.

– : *Akkor Ön nem ad hitelt egy korábbi CIA-ügynök, J. Garrett Underhill vádjainak, hogy volt egy összeesküvés a CIA körein belül Kennedy meggyilkolására?*

Garrison: Jól ismerem Gary Underhill esetét, és meggyőződtem róla, hogy ő nem olyasfajta ember, aki vad és alaptalan dolgokat állít. Underhill hírszerző volt a II. világháborúban és katonai szakértő, akit a Pentagon a korlátozott hadviselés csúcstekintélyei egyikének tekintett. Jó kapcsolatban volt a nagykutyaikkal a védelmi minisztériumban és a CIA-nál. Nem volt főfoglalkozású CIA-ügynök, hanem esetenként végzett „különleges feladatokat” az ügynökségnél. Az elnök elleni merénylet után több nappal, Underhill megjelent a barátai lakásán New Jersey-ben, teljesen összetörve, és kijelentette, hogy Kennedyt a CIA-n belüli kis csoport ölte meg. Azt mondta a barátainak, hogy úgy érzi, veszélyben van az élete. Sajnos nem tudhattunk meg többet Underhilltől, mert röviddel ezután lőtt sebbel, halva találták washingtoni lakásán. Az igazságügyi orvosszakértő öngyilkosságot állapított meg, azonban a lövés a bal füle mögött érte és a pisztolyt a bal kezénél találták – holott Underhill jobbkezes volt.

– : *Úgy gondolja, hogy el akarták hallgattatni?*

Garrison: Nem hiszem, de nem tudom megerősíteni sem. Az biztos, hogy a közvetlen bizonyítékkal rendelkező tanúk ebben az ügyben kockázatot jelentenek. További és sokkal meggyőzőbb bizonyíték hiányában, mely az ellenkezőjére vonatkozna, fel kell tételeznünk, hogy az összeesküvők inkább saját megfontolásból, mintsem a CIA parancsára cselekedtek, amikor megölték az elnököt. Amennyire megállapíthatjuk, a merénylet idején nem a CIA fizette őket – de épp ez az okok egyike, amiért megölték az elnököt; később elmagyarázom, mit értek ez alatt. De a CIA-nak szembe kell néznie az amerikai néppel és beismernie, hogy egykori alkalmazottai résztvettek az elnök elleni merényletben; és attól a pillanattól kezdve, hogy Kennedy szíve megszűnt dobogni, az ügynökség azon volt, hogy a szőnyeg alá söpörje az egész konspirációt. A CIA sem az időt, sem az adófizetők pénzét nem kímélte, hogy eltüntesse az igazságot a merénylettel kapcsolatban az amerikai nép elől. Ebből a szempontból bűnrészessé vált a merényletben.

– : *Rendelkezik bármilyen meggyőző bizonyítékkal, hogy alátámassza ezeket a vádakokat?*

Garrison: Korábban nem hoztam nyilvánosságra, de legalább hat hónapon át lehallgatták a hivatali és otthoni telefonomat és a munkatársaimét is. Ha csak egy kis porszemet találtak volna

ehhez a nyomozáshoz, mint a sajtó és a kormány állítja, miért nem hozakodnak elő vele? A képzeletére bízom, döntse el, hogy a telefonjaink lehallgatása a Nők a Keresztény Türelméért Unió vagy a New Orleans-i Kereskedelmi Kamara műve volt.

– : *Ez nem valami meggyőző bizonyíték.*

Garrison: Egy egész könyvet kitenne, ha felsorolnám az összes erre utaló jelet. De kezdjük azzal a ténnyel, hogy az ügyvédek legtöbbször, akik a rosszindulatú tanúkat és alpereseket képviselték, a CIA fogadta fel, egyiket-másikat a fedett ügynökeik keresztül. Például az egyik New Orleans-i ügyvéd, Alvin Beauboeuf, aki a gyermekmolestáláson kívül mindenféle etikátlan dologgal megvádolt – vártam is, hogy bekövetkezik a Shaw-per előtt – Beauboeuf-fel Washingtonba repült közvetlenül azután, hogy a hivatalomba idéztem, és egy „nyugalmazott” hírszerző tiszt kikérdezte az igazságügyminisztériumban. Ezt az utat, mint az ügyvéd díjazását is, a CIA fizette – más szavakkal az adófizetők.

Egy másik ügyvéd, Stephen Plotkin, aki Gordon Novel-t képviselte, beismerte, hogy a CIA fizette, és azt is, hogy a kliense CIA-ügynök; megnézheti a sztorit a mai The New York Times 96. oldalán a következő hajóindulásig. Plotkin mellesleg peres úton 10 millió dollárt követelt tőlem az ügyfele rágalmozása miatt, és 50 milliót a nyomozásomat támogató New Orleans-i üzletemberek egy csoportjától – ami ténylegesen azt jelenti, hogy a CIA perelt engem. Mintha szükségük lenne pénzre. De az ügyvédem indítványt tett, hogy Novel tanúskodjon, ami azt jelentette, hogy vissza kellene térnie a hatásköröm alá, igazolni a keresetét, és így kihallgatható lenne az összeesküvés-ügyben. De ahelyett, hogy lejött volna New Orleansba és tartotta volna a hátát, Novel ejtette a keresetét és feláldozta a lehetséges 60 millió dolláros követelést. És itt van a lényeg: ez az ember tudja, hogy néhány dolog fontosabb, mint a pénz.

– : *Úgy gondolja, hogy Clay Shaw ügyvédek is a CIA fizette?*

Garrison: Erre nem válaszolhatok, mert ez Shaw perére vonatkozik. De úgy gondolom, hogy a gordiuszi csomó, Washington ellenállását is beleértve a vizsgálatainkkal kapcsolatban, a szövetségi kormány állandó visszautasítását jelenti, hogy elérhetővé tegyen számunkra minden információt a CIA, a Castro-ellenes kubai emigránsok és a paramilitáris jobbosok merényletben betöltött szerepéről. Kétségtelenül van egy összeesküvés a szövetségi kormány elemei részéről, hogy ennek az ügynek a tényeit örökre elhallgassák – egy összeesküvés, ami logikus folytatása a CIA kezdeti konspirációjának, mellyel eltitkolták a közvetlen bizonyítékokat a Warren-bizottság előtt.

– : *Milyen „közvetlen bizonyítékokat” tartott vissza a CIA a Warren-bizottság előtt?*

Garrison: Jó példa a 237. számú bizottsági adat. Ez egy fénykép egy zömök, kopasz, középkorú férfiról, mely magyarázat vagy azonosítás nélkül jelent meg a Warren-jelentés 26 kötetében. Egy fontos történet húzódik a 237. számú adat mögött. 1963 nyárutóján és őszén, Lee Oswaldot mindvégig egy CIA „bébiszitter” (tartótiszt) irányította Dallasban és New Orleansban, aki figyelte Oswald tevékenységét és mellette állt. Hivatalom ismeri ezt az embert, és tudja, hogy néz ki.

– : *Arra céloz, hogy Oswald a CIA-nek dolgozott?*

Garrison: Hadd fejezzem be, és majd maga eldönti. Amikor Oswald Mexikóvárosba ment, hogy vízumot szerezzen Kubába, ez a CIA-ügynök vele volt. Mármost ebben az időben Mexikó volt az egyetlen latin-amerikai ország, amely diplomáciai kapcsolatokat tartott fenn Kubával, és a balosok és kommunisták mindenfelől a mexikói kubai nagykövetségre mentek kubai vízumért. A CIA értelemszerűen elhelyezett egy rejtett kamerát a követséggel szemközti épületen és minden jövés-menést lefilmezett. A Warren-bizottságnak, amely tudott erről, volt egy jogtanácsosa, aki az FBI-tól fényképet kért Oswaldról és társairól a követség lépcsőin, és az FBI – ezt

eskü alatt nyilatkozták – a kérdéses fotót a CIA-tól szerezte be. Az egyetlen probléma, hogy a CIA egy hamis fényképet adott a Warren-bizottságnak. A 26 kötetben megjelent „azonosítatlan férfi” fotója nem azt az embert ábrázolja, akit lefilmeztek Oswaldal a kubai követség lépcsőin, mint a CIA állítja. Teljesen egyértelmű, hogy Oswald és társának tényleges fényképét eltüntették és egy hamis fotóra cserélték, mivel a társ a képen a CIA-nak dolgozott 1963-ban, és azonosítása CIA-ügynökként felbolygatta volna az egész darázs-fészket Oswald és az ügynökség kapcsolatára vonatkozóan. Hogy ezt megelőzzék, a CIA egy meghamisított bizonyítékot adott át a Warren-bizottságnak – ez a minta ismétlődik mindig, amikor a CIA „bizonyítékot” szolgáltat Oswald és bármely amerikai titkosszolgálat lehetséges kapcsolatáról. A CIA végig hazudott a Warren-bizottságnak; és mivel a Warren-bizottságnak nincs saját nyomozói stábj, hanem az FBI-ra, a titkosszolgálatra és a CIA-ra kell bízni a bizonyítást, érthető, hogy a bizottság azt a következtetést vonta le, hogy Oswaldnak nem volt kapcsolata az amerikai hírszerző ügynökségekkel.

– : *Milyen volt ezeknek a kapcsolatoknak a jellege?*

Garrison: Ez nem egészen világos, legalábbis ami az ő különleges megbízásait illeti; de bizonyítékkal rendelkezünk arról, hogy Oswaldot még tengerészgyalogos korában toborozta a CIA, amikor titokzatos módon oroszul kezdett tanulni és megengedték neki, hogy előfizessen a Pravdára. És nem sokkal azelőtt, hogy a Szovjetunióba utazott, mint értesültünk, Oswaldot titkos ügynökké képezték ki a CIA által Japánban felállított Atsugi légibázison – ami megmagyarázza, hogy miért nem volt fegyelmi eljárás ellene, amikor a Szovjetunióból visszatért Amerikába, noha gyaníthatóan államtitkot szivárogtatott ki a radar-rendszerünkről. A visszautazási költségeit mellékesen a külügyminisztérium folyósította.

– : *A Rampart magazinban megjelent cikkben a volt FBI-ügynök, William Turner azt nyilatkozta, hogy Oswald CIA-bébiszittere Dallasban egy fehérorosz emigráns, George De Mohrenschildt lehetett. Talált Ön valamilyen kapcsolatot a CIA és De Mohrenschildt között?*

Garrison: Ezt nem kommentálhatom, de George De Mohrenschildt bizonyosan egy rejtélyes figura. Egy vagyonos, művelt, fehérorosz emigráns, aki a legmagasabb körökben forgolódik – személyes jóbarátja volt Jackie Kennedy anyjának, Mrs. Hugh Auchinclossnak –, majd hirtelen szoros kapcsolatba kerül egy lecsúszott volt tengerészgyalogossal, mint amilyen Lee Oswald. Miről beszélgettek? A tavalyi nyárról Biarritzban? Vagy arról, hogyan kell megütni a bankot Monte Carlo-ban?

Mr. De Mohrenschildtnek volt egy hajlama, hogy a legérdekesebb helyeken tűnjön fel a legérdekesebb időpontokban – például Haitin, éppen egy CIA és a kubai menekültek közötti közös vállalkozáskor, hogy megdöntsék Duvalier rezsimjét, és a szigetet ugródeszkának használják egy kubai invázióhoz; és Guatemalában, a CIA másik kiképző-területén, egy nappal a Disznó-öbölbeli invázió előtt. Sok információnk van Oswald CIA-kapcsolatairól Dallasban és New Orleansban – melyek legtöbbjét teljesen véletlenül fedeztük fel –, de a nyomozásnak még nagyobb területét zárta el előlünk a CIA azzal, hogy nem működik együtt velünk.

A nyilvánosság előtt a CIA azt állítja, hogy nem volt kapcsolatban Oswaldal a merénylet előtt. De egy dolog bizonyos: e kegyes nyilatkozatok ellenére a CIA nagyon sokat tudott Oswald tevékenységéről jóval az elnök megölése előtt. Egy hiteles iratban a külügyi tisztviselő, James D. Crowley állítja: „Először akkor értesültem Oswald létezéséről, amikor távirati üzenetet kaptam a CIA-tól 1963. okt. 10-én, amely információt tartalmazott az akkori tevékenységéről.” Érdekes volna ismerni, hogy a CIA mit tudott Oswaldról hat héttel a merénylet előtt, de ennek a táviratnak a részletei sosem kerültek a Warren-bizottsághoz és teljesen hományban maradtak.

Itt van azután 51 CIA-dokumentum Lee Oswaldról és Jack Rubyról, melyeket a legmagasabb szinten titkosítottak a Nemzeti Levéltárban. Elvileg a bizottság tagjai elérhették ezeket, de

gyakorlatilag a CIA által titkosított bármilyen dokumentumot a bizottság csipkerózsikáinak vizsgálata nélkül süllyesztettek el az archívumban. Ezen iratok közül 29 különösen érdekes, mert már a címük is jelzi, hogy a CIA-nak alapos információi voltak Oswaldról és Rubyról a merénylet előtt. Ezek közül néhány: CD 347: „Oswald tevékenysége Mexikóvárosban”; CD 504: „Értesülések Jack Rubyról és társairól”; CD 692: „Hivatalos CIA-dosszié másolata Oswaldról”; CD 1551: „Beszélgetések a kubai elnök és a nagykövet között”; CD 698: „Jelentések Oswald utazásáról és tevékenységéről”; CD 943: „Eugene Dinkin állításai a merénylet-összeesküvésről”; és CD 971: „Telefonhívások az USA-követségre Canberrában, Ausztrália, a tervezett merénylettel kapcsolatban.”

Ezeknek a dokumentumoknak tehát csak a címeit ismerhetjük, de ezek bizonyosan érdekfeszítők lehetnek. Például a nyilvánosság semmit nem hallott a canberrai amerikai követségre befutott telefonhívásokról, melyek a készülő merényletre figyelmeztettek, sem Dinkinről, akinek úgy tűnik tudomása volt egy merénylet-kísérletről. A titkosított dokumentumok egyike a legérdekesebb számomra, a CD 931-es, amely az „Oswald információi az U-2-ről.” 24 év katonai tapasztalat van mögöttem, aktív szolgálatban és tartalékosként, de sosem volt hozzáférésem a U-2-höz; sosem láttam. De az „önmagát marxistának valló” Lee Harvey Oswaldnak, akiről feltételezzük, hogy nem volt kapcsolata semmilyen kormányügynökséggel, voltak információi az ország legtitkosabb, nagy magasságban bevethető felderítő repülőgépéről.

Természetesen lehetséges, hogy ezeknek a CIA-iratoknak egyike sem árul el semmi titkizatosat Lee Harvey Oswaldról vagy bármilyen utalást, hogy ő a kormányunk alkalmazásában állt volna. De akkor miért titkosították az 51 CIA-dokumentumot 75 évre? Én 45 éves vagyok, tehát én már nem olvashatom el őket, de edzem a 8 éves fiamat, hogy 2038 egy dicsőséges reggelén fizikailag egészségesen besétáljon a Nemzeti Levéltárba Washingtonban, és megismerje, mit tudott a CIA Lee Harvey Oswaldról. Így a titkosítás egy többgenerációs ügyé vált, és a kérdések apáról fiúra szállnak. De talán valamikor rájöhettünk, hogy Oswaldnak mi dolga volt az U-2-vel.

Van persze néhány CIA-dokumentum, amit sosem fogunk látni. Amikor a Warren-bizottság látni akart egy titkos CIA-iratot Oswald szovjetúnióbeli tevékenységéről, amit csatoltak egy külügyi levélhez Oswald ottani tartózkodásáról, azt a választ kapták, hogy szörnyen sajnálják, de a titkos irat megsemmisült a fotomásolat készítése közben. Ez a sajnálatos esemény 1963. nov. 23-án történt, azon a napon, amikor Washington körül jó csomó tűz gyulladt ki.

– : *John A. McCone, a CIA volt igazgatója mondta Oswaldról: „Az ügynökség sosem volt kapcsolatban vele, nem beszélt vele, nem fogadott, nem kért semmilyen jelentést vagy információt tőle, nem kommunikált vele semmilyen értelemben. Lee Harvey Oswald sem közvetlenül, sem közvetve, sem bármilyen módon sosem volt alkalmazásban az ügynökségnél.” Miért nem fogadja el McCone szavait?*

Garrison: A CIA vezetőjének nagy fejtörést okozna, ha beismerné, hogy volt alkalmazottai résztvettek az Egyesült Államok elnökének meggyilkolásában – még akkor is, ha ezek nem az ügynökség részéről cselekedtek, amikor ezt tették. Bárhogy is, a CIA múltja alig ébreszt bizalmat az ügynökség igazmondásával kapcsolatban. CIA tisztviselők hazudtak a szerepükről Arbenz Guzman rezsimjének megdöntésében Guatemalában; hazudtak a szerepükről Mossadegh megdöntésében Iránban; hazudtak a szerepükről a Sukarno elleni sikertelen katonai puccsban 1958-ban; hazudtak a U-2 incidenssel kapcsolatban; és bizonyosan hazudtak a Disznó-öböllel kapcsolatban. Ha a CIA kész hazudni még a sikereiről is – Guatemalában és Iránban –, Ön komolyan azt hiszi, hogy az igazgató elmondja az igazságot egy ilyen kényes ügyben mint ez? Ha a CIA tisztviselői ilyen fokon úzik a hazudozást és megtévesztést, úgy gondolom, egy idő után már valóban képtelenné válnak az igaz és a hamis megkülönböztetésére. Vagy, orwelli értelemben, talán azt hiszik, hogy az igazság az, ami megfelel a nemzetbiztonságnak, a hamis pedig az, ami ártalmas a nemzetbiztonságra nézve. John McCone akár meg is esküdne, hogy ő egy kerti-

törpe, ha azt gondolná, hogy ez a CIA érdekeit szolgálja – ami automatikusan egyet jelent a nemzet érdekeivel.

A merénylet – az előzmények

– : *Térjünk rá a merénylet részleteire, ahogyan Ön látja azokat. Mikor és miért kezdett kételkedni a Warren-jelentés végkövetkeztetéseiben?*

Garrison: Egészen 1966 novemberéig teljesen elhittem a Warren-jelentést. A leghangosabb kritikáira ténylegesen ugyanazzal a kétkétséggel tekintettem, mint most a sajtó rám – ezért nem bélyegezhetem meg a tömegmédiát túl keményen a cinikus hozzáállása miatt, kivéve az ügyek kezelését, ahol a hírközlők úgy tűnik aktívan összejátszanak Washingtonnal a nyomozásunk megtorpedózásában. Természetesen a jelentésbe vetett hitem tudatlanságon alapult, mivel korábban nem olvastam azt; mint Mark Lane mondja: „Az egyetlen útja, hogy elhidd a Warren-jelentést az, hogy nem olvasod el.”

De azután novemberben látogatást tettem Russell Long szenátornál [1918-2003] New York Cityben; és amikor szóba került a merénylet, ő komoly aggályait fejezte ki a Warren-bizottság végkövetkeztetésével kapcsolatban, hogy Lee Harvey Oswald lett volna az egyedüli merénylező. Ez felkavart engem, mivel a szenátus többségi pártjának frakcióvezetője mondta, nem valamilyen közéleti figura, aki egy ideológiai bárdal hadonászik; s ha ebben a kései pillanatban neki még komoly fenntartásai vannak a bizottság döntéseivel kapcsolatban, lehet, hogy több volt a merényletben, mint ami látható. Így elkezdtem elolvasni minden könyvet és cikket a merényletről, amit csak elérhettem – a sírkövemre majd felírhatják „A kíváncsiság ölte meg” –, és egyre növekedtek a kételyeim. Végül minden egyebet félretettem, és elkezdtem átrágni magam a Warren-bizottság 26 kötetes jelentésén, a kiegészítő bizonyítékokkal és vallomásokkal. És itt volt a gordiuszi csomó. Mert lehetetlen bárkinek, aki józan ítélőképességgel és az intelligencia szükséges mértékével rendelkezik, hogy elolvasva ezt a 26 kötetet, ne jusson arra a következtetésre, hogy a Warren-bizottság hibát követett el a merényletre vonatkozó minden egyes főbb következtetéseiben. Számomra ez volt az ártatlanság vége.

– : *Úgy érti, hogy a Warren-bizottság szándékosan elhallgatott vagy meghamisított tényeket a merénylettel kapcsolatban?*

Garrison: Nem másról van szó, mint a hozzá-nem-értésről. Bár azt nem tudtam, hogy abban az időben a bizottság egyszerűen nem volt minden tény ismeretének birtokában, és azok közül számosat meghamisítottak, mint kimutattam – köszönhetően a CIA által visszatartott és gyártott bizonyítékoknak. Ha Ön hozzáteszi ehhez, hogy a bizottság tagjainak többsége már eleve feltételezte Oswald bűnösségét és pusztán úgy tekintettek a tényekre, hogy azok megerősítik azt – és megnyugtatták az amerikaiakat – akkor láthatja, hogy a bizottság miért volt annyira szánalmasan sikertelen. Végsősoron nincs nagy jelentősége annak, hogy a bizottság tagjai őszinte patrióták voltak vagy kóklerek; a kérdés az, hogy vajon Lee Oswald egyedül és segítség nélkül ölte-e meg az elnököt; ha a bizonyítás nem támogatja ezt a feltevést – és nem támogatja –, ezer tekintélyes férfiú ül egymás mellett a Potomac-folyó partján, akik nem akarták, hogy megváltozzanak a tények.

– : *Tehát Ön az elnök elleni merénylettel kapcsolatos nyomozását azzal kezdte, hogy kételyei lettek és a bizottság kritikusaik elméleteit tanulmányozta?*

Garrison: Kérem, ne adja a számba a szavakat. A kritikusok művei – különösen Edward Epstein, Harold Weisberg és Mark Lane – szikrát adtak az általános kételyeimhez a merénylettel kapcsolatban; de ennél fontosabb, hogy ezek a kételyek elvezettek a nyomozás különleges területeire. Miután felismertem, hogy valami tényleg nagyon nem stimmel, nem volt más lehetőségem, mint szembesülni a ténnyel, hogy Oswald csak nem sokkal a merénylet előtt érkezett

Dallasba, s hogy azt megelőzően New Orleansban élt 6 hónapig. Kíváncsi lettem, hogy ez az állítólagos merénylő mit csinált, míg a jogkörömbbe tartozott, és a csapatom elkezdett nyomozni Oswald tevékenységével és összeköttetéseivel kapcsolatban New Orleans környékén. Olyan embereket hallgattunk meg, akiket a Warren-bizottság sosem kérdezett, és egy teljesen új világ kezdett megnyílni. Ahogy tanulmányoztam Oswald mozgását Dallasban, eszembe jutottak a merénylet utáni történések 1963-ban, amikor a hivatalom három embert faggatott – David Ferrie-t, Alvin Beauboeuf-öt és Melvin Coffey-t – a merényletben való részvétel gyanújával. Kezdttem csodálkozni, hogy nem engedték-e el túl könnyen ezt a három embert, és aztán újra-kezdtek a nyomozásunkat velük kapcsolatban.

– : *Miért érdeklődött Ferrie és társai iránt 1963 novemberében?*

Garrison: Ahhoz, hogy ezt elmagyarázzam, mondanom kell valamit a hivatalunk működéséről. Azt hiszem mi vagyunk az egyik legjobb államügyészi hivatal az országban. Nincs politikai felhatalmazásunk és ennek következtében óriási szellemi tartalékaink vannak a stábunkban és lelkesedés a megválaszolatlan kérdések iránt. Ez hozott össze bennünket a merénylet másnapján és kezdtük vizsgálni az iratainkat, összegyűjteni minden politikai szélsőségest, valószínű fanatikust és különcöt, akik korábban a látóköreinkbe kerültek. És a nevek egyike, amely előtérbe került, David Ferrie-é volt. Mikor kiszúrtuk a számtalan más gyanús személy közül, felfedeztük, hogy a merénylet napján, november 22-én Ferrie Texasba utazott „vadmecs vadászatra” és „korcsolyázni”.

Ez kiváltotta az érdeklődésünket. Megtudtuk, hol lakik, kikérdeztük a barátait, és amikor visszajött – az első dolga volt a visszaérkezése után, hogy ügyvédet fogadott, majd éjszakára egy másik városban a barátjánál rejtőzött el –, kérdőre vontuk őt és a társait. Ferrie sztorija meglehetősen különös volt. Kilenc órán át vezetett egy dühöngő viharban Texas felé, aztán feladta a terveit a vadkacsavadászatról és helyette korcsolyázni ment Houstonba és ott két órán át várt egy nyilvános telefon mellett; sosem húzta fel a korcsolyáját. Úgy éreztük, hogy az elbeszélése eléggé gyanús ahhoz, hogy igazolja a letartóztatását és a társaiét is, és őrizetbe vettük őket. Amikor értesítettük az FBI-t, kifejezték érdeklődésüket, és kértek bennünket, hogy küldjük át a három embert kihallgatásra. Ez megtörtént, de Ferrie-t nemsokkal ezután elengedték, és a róla szóló jelentés legnagyobb részét államtitoknak minősítették és elhelyezték a Nemzeti Levéltárban, ahol elérhetetlen lesz a nyilvánosság számára 2038 szeptemberéig. Senki, beleértve magam is, nem láthatja azokat az oldalakat.

– : *Miért gondolja, hogy az FBI-jelentést Ferrie-ről titkosították?*

Garrison: Ugyanazért, amiért titkosították az elnök boncolási jegyzőkönyvét, röntgenfelvételeit, fényképeket és más közvetlen bizonyítékokat is ebben az ügyben – mivel ezek egy összeesküvés létezésére utalnak az elnök megölésével kapcsolatban, amelyben résztvettek a CIA volt alkalmazottai.

– : *Amikor újakezdte a Ferrie-vel kapcsolatos nyomozását három évvel később, felfedezett valamilyen új bizonyítékot?*

Garrison: Felfedeztük egy földalatti tevékenység egész fészket, melyben résztvett a CIA, a félkatonai jobboldal elemei és militáns Castro-ellenes menekültek csoportja. Felfedeztünk kapcsolatokat David Ferrie, Lee Oswald és Jack Ruby között. Röviden, felfedeztük, amit nem reméltem, a Warren-bizottsággal kapcsolatos kételyeim ellenére: egy jól szervezett összeesküvés létezését, mely John Kennedy meggyilkolására irányult, egy összeesküvést, ami megvalósult Dallasban, 1963. november 22-én, és amiben David Ferrie középponti szerepet játszott.

Garrison gyanúsítottjai: Banister, Clay Shaw, Ferrie, és a bűnbakként használt Oswald (jobbra)

2. rész

– : *Egy pillanatra elfogadva az Ön megközelítéseit, miszerint volt egy összeesküvés a Kennedy elnök elleni merénylet mögött, felfedezte Ön, hogy Ferrie-n kívül ki vett még részt benne, hogyan csinálták és miért?*

Garrison: Igen, felfedeztem. Kennedy elnököt egyetlen okból ölték meg: mert egy megbékélésen dolgozott a Szovjetunióval és Castro Kubájával. A merénylők fanatikus antikommunisták voltak, egy közös érdekek által hajtott csoport, amely meg akarta akadályozni, hogy Kennedy békés kapcsolatokat építsen a kommunista világgal. Az összeesküvés operatív szintjén, végrehajtásában Castro-ellenes kubai emigránsokat találunk, akik nem bocsátották meg Kennedynak, amiért nem küldött amerikai légitámogatást a Disznó-öbölbe, és akik félték, hogy az 1962. októberi rakéta-válságot követő enyhülés teljesen lehetetlenné teszi a terveiket Kuba felszabadítására. Őszintén azt hitték, hogy Kennedy eladta őket a kommunistáknak.

Egy magasabb, irányítási szinten, bizonyos számú szélsőjobbos meggyőződésű embert találunk – nem egyszerűen konzervatívokat, hanem olyan embereket, akiket ténylegesen neonáciknak lehet leírni, beleértve egy kis csoportot, akik a polgárorségtől váltak ki, mert ezt „túl liberálisnak” ítélték. Ezeknek az elemeknek a felszerelése kész volt, fegyvereik töltve, csak a célpont hiányzott. Miután Kennedy a belpolitikában a feketék társadalmi integrációjára törekedett és megpróbált békés külpolitikát folytatni, mint ezt példázza az is, hogy aláírta az atomcsend egyezményt, a csoport megtalálta a célpontot.

Így ezeknek a csoportoknak elemi érdeke volt, hogy megváltoztassák az amerikai külpolitikát – a félkatonai jobbosoknak ideológiai érdeke, a Castro-elleneseknek pedig ideológiai és személyes érdeke, mely utóbbiak közül sokan úgy érezték, hogy sosem látják viszont hazájukat, ha Kennedy enyhülési politikája folytatódik. A CIA mindkét csoportban jelen volt. New Orleans körzetében, ahol az összeesküvés fészke volt, a CIA képezte ki a dezertáns polgárőrök, a kubai menekültek és más Castro-ellenes kalandorok vegyes csoportját a Pontchartrain-tótól északra, hogy behatoljanak Kubába és merényletet kövessenek el Fidel Castro ellen. David Ferrie, aki a szélsőjobbosok „parancsnoki” szintjén tevékenykedett, mélyen benne volt ezekben az erőfeszítésekben.

A CIA nyilvánvalóan nem vette túl komolyan az enyhülést, mert egészen 1963 nyár végéig folyt a Castro-ellenes kalandorok pénzélése és kiképzése. Ténylegesen volt egy CIA által támogatott Castro-ellenes háromszög Dallasban – ahol Jack Ruby résztvett a fegyverek és a muníció összegyűjtésében a csoport számára –, Miami-ban és New Orleansban, ahol a kiképzés nagy része zajlott. De azután Kennedy – aki aláírt egy titkos megállapodást Hruscsovval a rakéta-válság után, biztosítékot adva, hogy Amerika nem támadja meg Kubát, ha a Szovjetunió visszafogja a kubai szervezkedést Amerikában – kezdte leállítani a CIA-műveleteket Kuba ellen. En-

nek folyományaként 1963. júl. 31-én az FBI rajtaütött a kubai menekültek és szélsőjobbosok főhadiszállásain a Pontchartrain-tótól északra, és minden fegyverüket és muníciójukat lefoglalták – annak ellenére, hogy a csoport a CIA támogatásával ténykedett. Ez az akció megpecsélte Kennedy sorsát.

1963 kora ősztől Kennedy enyhülési terve Kubával intenzív szakaszban volt. William Attwood nagykövet, a néhai elnök személyes jóbarátja, beszámol róla, hogy az enyhülés az amerikai-kubai kapcsolatokban határozottan jelentkezett ebben az időben, és „az elnök inkább volt érdekelt a kubai nyitásban, mint a külügy.” A Castro és Kennedy közötti közvetítők egyike a korábbi tévé-kommentátor, Lisa Howard volt, aki nem nyilvánosan találkozott Ernesto Che Guevarával, hogy előkészítse a békefeltételeket Amerika és Castro között. Miss Howard egy megbeszélést készített elő Bobby Kennedy és Guevara között, amikor az elnököt lelőtték Dallasban. Az ENSZ-ben elhangzott beszédében, 1963. okt. 7-én, Adlai Stevenson kifejezte a lehetőségét a két ország közötti ellenségeskedés befejezésének, és nov. 19-én az elnök tanácsadója, McGeorge Bundy, aki a titkos tárgyalásokon közvetített, elmondta Attwood nagykövetnek, hogy az elnök alaposan meg akarja vitatni vele a terveit a kubai-amerikai enyhülésről, épp a „rövid dallasi látogatása” után. A többi történelem. Az enyhülésről szóló tárgyalásokban érdekelt két államfő egyike halott, de a túlélő, Fidel Castro, nov. 23-án elmondta, hogy a merénylet azok műve volt, akik „Amerikában szembenállnak a békével,” és a kubai külügyminisztérium hivatalosan közölte, hogy „a Kennedy-merénylet provokáció volt a világbéke ellen, s előre megfontoltan készítették elő az Egyesült Államok legreakciósabb körei.”

Abban az időben a legtöbb amerikai, beleértve jómagam is, azt gondolta, hogy ez csak kommunista propaganda. De Castro tudta, mit beszél. Néhány héttel a merénylet után a kubai ENSZ-nagykövetet, Dr. Carlos Lechugát felkérte, hogy kezdjen „formális megbeszéléseket”, abban a reményben, hogy Kennedy béketervét továbbviszi a következő elnök. Attwood nagykövet írja, hogy „tájékoztattam Bundy-t és aztán az a vélemény alakult ki, hogy a kubai ügyet jégre kellene tenni – és azóta is ott van.” A merénylet elérte célját.

– : *Ez egy érdekes feltevés – de nem pusztán feltevés?*

Garrison: Nem, mert eléggé ismerjük az összeesküvés kulcsfiguráit – latinokat és amerikaiakat egyaránt – ahhoz, hogy tudjuk: ez volt a szándékuk John Kennedy meggyilkolásával.

Mindenekelőtt meg kell érteni ezeknek az embereknek a felfogását. Vegyük a résztvevő kubai emigránsokat; közülük néhányan átérték a Disznó-öbölbeli eseményeket, aztán a CIA az örvöngésig korbácsolta a Castro elleni gyűlöletüket, és az amerikai titkosszolgálatok biztosították őket, hogy amerikai segítséggel visszatérhetnek, hogy felszabadítsák a hazájukat. Egyik kiábrándultság után a másik érte őket – a Disznó-öbölbeli kudarc, Kuba megszállásának elmaradása a rakéta-válság folyamán, a földalatti szervezkedésük letörése Kubában, Castro titoksrendőrsége által. De tartották magukban a reményt és a CIA táplálta ezt a reményt.

Azután hallották Kennedy híres beszédét az Amerikai Egyetemen 1963. jún. 10-én, ahol az elnök kifejezte hajlandóságát az enyhülésre, és hallgatták annak az országnak az elnökét, amelybe minden bizodalomukat helyezték, és Kennedy azt mondta, hogy békére kell törekednünk a kommunistákkal, mert „egy levegőt szívunk velük.” Ez tehát aggasztotta őket, de a CIA folytatta a titkos szervezkedésük támogatását és kiképzésüket, s így még reménykedtek. Azután hirtelen, 1963 nyár végén a CIA elnöki nyomásra kénytelen volt felfüggeszteni minden támogatást és segítséget a kubai menekültek részére. Gondolja meg, milyen hatása volt ennek, különösen a New Orleans-i csoportra, amelyet hónapokon át arra képeztek ki, hogy merényletet hajtsanak végre Castro ellen és akkor a washingtoni jótevőik lazán ejtik őket. Ezek a kalandorok lázas izgalommal dolgoztak, és amikor a CIA visszalépett a támogatástól és nem harcolhattak Castro ellen, kiválasztották következő áldozatukat – John F. Kennedyt. Dióhéjban ez a merénylet genezise. Kennedy elnök azért halt meg, mert békét akart.

– : *Ön szerint hányan vettek részt ebben az állítólagos összeesküvésben?*

Garrison: Túl sokan ahhoz, hogy ez biztonságos legyen számukra. Ha kevesebben lettek volna az összeesküvésben, talán sosem botlunk bele. De hadd tegyem hozzá, hogy az előbbi rövid áttekintésem nem azt jelenti, hogy bármely legitim Castro-ellenes szervezet részt vett volna a merényletben, vagy hogy minden polgárőr érintett lenne. Azt sem jelenti mindez, hogy a szélsőjobb részvételét ebben az összeesküvésben általában a konzervatívok elleni boszorkány-üldözés kezdetének tekintjük, sem azt, hogy Oswald hamis kommunista beállítottságát arra kellene használni, hogy megtisztítsuk az országot a balosoktól. Ebben az ügyben az egész „jobb” és „bal” fogalomkészlet, mely lényegében gazdasági különbségeken alapszik, kevésbé alkalmas azoknak a fanatikus háború-imádóknak a leírására, akik készek voltak megölni egy elnököt azért, mert a békéért dolgozott. Ha visszatekintünk a történelemre, a politikai spektrum akár kommunista, akár fasiszta oldalát nézi, komor tekintetű embereket talál fegyverrel a kézben, akik azt hiszik, hogy bárkit, aki nem azt gondolja, amit ők, börtönbe kell vetni vagy ki kell végezni. A merénylet kevésbé ideológiai ügy, sokkal inkább a társadalmunk egy beteg elemének örült bosszúja egy emberen, aki példásan egészséges és becsületes volt.

A merénylet végrehajtása

– : *Ön vázolta az állítólagos összeesküvés létrejöttét, ahogy Ön látja. Elmondaná nekünk, kik és hogyan hajtották azt végre?*

Garrison: Nem akarok minden személyt megnevezni, mert számos résztvevővel kapcsolatosan dolgozunk az ügyön. De adok egy rövid vázlatot, hogyan szervezték meg az összeesküvést, aztán pontról-pontra eljutunk az általunk messzemenően ismert résztvevőkhöz, egészen a szerepükig, melyet, úgy véljük, játszottak ebben. Hangsúlyoznom kell az elején, hogy amit mondani fogok, az nem üres spekuláció; tényekkel, dokumentumokkal és hiteles tanúvallomásokkal rendelkezünk mindennek megerősítésére – bár olyasmit nem mondhatok, ami veszélyezteti a nyomozást, és a kirakós-játék számos darabja még hiányzik. Az összeesküvők egyike sem vallotta be bűnét, így még nincs teljes betekintésünk az összeesküvés előkészítésébe. Ezeknek a hiátusoknak a betöltésére így kénytelen leszek feltevésekre, következtetésekre szorítkozni.

Talán melodramatikusan hangzik, de az összeesküvést úgy képzelhetjük el, mint egy pókhálót. A középpontban ülnek a szervezők, akiknek szoros kapcsolataik vannak az amerikai és nyugat-európai titkosszolgálatokkal. Egyikük Jack Ruby korábbi társa a fegyvercsempészetben és egy jegyzett neonáci, közeli kapcsolatban az angol, német, francia és olasz neofasiszta mozgalmakkal.

Ezeztől az emberektől kiindulóan a háló szálain található a politikai kalandorok egy tarka csoportja, akiket csupán a Kennedy-utálatuk egyesített és a szándék, hogy visszafordítsák az ő külpolitikáját. Ezek egyike volt David Ferrie. E csoport másik tagja egy olyan személy volt, aki mintegy Lee Oswaldot „alakította”, megszemélyesítette a merénylet előtt, hogy Oswaldot belekeverhessék: úgy gondoljuk, hogy ismerjük a kilétét. Sokan mások, akikről bizonyítékaink vannak, hogy fegyverkészletekkel segítették a puccsistákat, szélsőjobbboldaliak voltak, mint említettem, akik kiváltak a polgárőrségből, mert az „túl liberálissá” vált számukra.

Részt vett a Castro-ellenes kalandorok bandája is, akik az összeesküvés második, vagy „operatív” szintjén működtek. Ezek az emberek, köztük két kubai menekült, akiknek egyike elbukott a hazugság-vizsgáló teszten, amikor tagadta, hogy tudott volna a Kennedy megölésének előkészületeiről, s hogy látta-e az ehhez használt fegyvereket – és még néhányan, akik három irányból tüzeltek az elnökre november 22-én. A „parancsnoki” szint és a kubai menekültek közötti kapcsolatot egy amorf csoport jelentette, a Free Cuba Committee, Szabad Kuba Bizottság, mely a CIA jóváhagyásával kezdtek kiképezni a Pontchartrain-tótól északra egy Castro elleni merénylet végrehajtására, mint említettem. Ez volt az a csoport, amelyen az FBI rajtaütött 1963. júl. 31-én, és átmenetileg kivonták a forgalomból. Az információink jelzik, hogy rö-

viddel e kudarc után ez a csoport irányt váltott, és a John Kennedy elleni merénylet mellett döntött Castro helyett, a Disznó-öbölbeli „árulás” után.

Dióhéjban ennyi, de azt hiszem, hogy az összeesküvés kialakulása világosabbá válik, ha sorra vesszük a résztvevőket.

– : *Rendben, kezdjük Clay Shaw-val. Mi volt a szerepe az állítólagos összeesküvésben?*

Garrison: Sajnos nem kommentálhatom a Mr. Shaw elleni bizonyítékokat, mivel ő épp perben áll a saját jogköröm alatt.

– : *És egy cáfolatra válaszolhat az ügyével kapcsolatban? Ez év március 2-án, röviddel Shaw őrizetbe vétele után, a főállamügyész, Ramsey Clark közölte, hogy Shaw ügyében „nyomoztak 1963. novemberében és decemberében és az FBI nem talált kapcsolatot Shaw és az ellenük elleni merénylet között.” Miért kérdőjelezi meg a főállamügyész kijelentését?*

Garrison: Mert az nem igaz. Az FBI nem tette tisztává Clay Shaw-t a merénylet után. De ne higgyen nekem; a The New York Times június 3-án arról tudósított, hogy „az igazságügyminisztérium ma közölte, hogy Clay Shaw-t, egy New Orleans-i üzletembert, nem hallgatta ki az FBI... Az állításnak ellentmondott a főállamügyész, Ramsey Clark... Egy igazságügyminisztériumi tisztviselő közölte, hogy Mr. Clark állítása március 2-án téves volt.”

Mármost a főállamügyész kísérlete, hogy fehérre mossa Shaw-t az FBI által, mint Ön említette, közvetlenül azután történt, hogy a mi hivatalunk őrizetbe vette őt, és ez valóban a propaganda-sortűz első díszlővése volt ellenünk. Sok ember természetes reakciója volt országszerte Clark állítására, ami kiemelt helyen hangzott el a tévében és a sajtóban, hogy „O.K., ha az FBI tisztára mosta, nincs is semmi ebben az egész összeesküvés-ügyben.” A legtöbb vádlottnak várnia kell a perére, mielőtt megengedik neki a tanúk felsorakoztatását. Amikor három hónappal később az igazságügyminisztérium bevallotta, hogy Clark „tévedett”, a történet már csak néhány hírlapban jelent meg és nem volt kiemelt hír a rádió- vagy tévécsatornákon. De ami még fontosabb volt az igazságügyminisztérium kísérletében, hogy szabadlábra helyezze Shaw-t, az a tény, hogy egy nappal Clark állítása után a The New York Times washingtoni tudósítója, Robert B. Semple Jr., arról írt, hogy beszélt egy magát megnevezni nem akaró igazságügyminisztériumi tisztviselővel, hogy a minisztérium meggyőződött arról, hogy „Mr. Bertrand és Mr. Shaw ugyanaz a személy” – és ezért adta közre Clark az igaztalan történetét arról, hogy az FBI tisztára mosta Shaw-t! Más szavakkal, annak ismeretében, hogy az ügyünk tényeken alapszik, az igazságügyminisztérium [Clark] egy elterelő mozdulatot hajtott végre.

– : *Oswald szerepét megvitathatjuk a merényletben?*

Garrison: Igen, de mielőtt Oswald szerepét a puccsban meg akarja érteni, meg kell szabadulnia attól a képtől, hogy ő egy „magát marxistának valló ember” lett volna, ahogyan a tömegmédia elültette a köztudatban a november 22-i letartóztatását követően. Oswald meggyőződéses marxista szimpátiái csupán elfedték az igazi tevékenységét. Nem hiszem, hogy lenne a merénylet komoly tanulmányozói között bárki, aki ne jött volna rá, hogy Oswald tényleges politikai nézetei szélsőjobbboldaliak voltak. A társai Dallasban és New Orleans-ben – leszámítva a CIA-kapcsolatait – kizárólag jobbboldaliak voltak, néhányan fedett módon, mások ténylegesen; a hivatalom ténylegesen számosakat azonosított a társai közül mint neonácikat. Oswald inkább otthon volt a Mein Kampfban, mint A Tökében.

– : *Ha Oswald nem volt balos, mi készítette arra, hogy lelőjön egy másik jobbboldalit, Edwin Walker tábornokot, nyolc hónappal a Kennedy-merénylet előtt?*

Garrison: Ha ő tette, az indítéka – vagyis azoké, akik mögötte álltak – egyszerű volt: biztosítani, hogy a Kennedy-merénylet után az emberek szemében, akik kérdéseket tesznek fel és elfogadják, hogy Oswald miért lőtt Walker tábornokra, balosnak tűnjék. Ez volt Oswald fedett

szerepének másik része; ha Ön disszidálna Oroszországba, Castro-barát röplapokat terjesztene az utcasarkokon és leszedné Walker tábornokot, ki a fene kételkedne abban, hogy Ön kommunista?

Természetesen, ha Ön mélyebben tekint erre az incidensre, nincs igazi bizonyíték, hogy Oswald volt az elkövető; az egész vád Marina Oswald alá nem támasztott vallomásán nyugszik, miután kitoloncolással fenyegették meg, ha nem „működik együtt.” Nincs nagy különbség között, hogy vajon ez az incidens azért történt, hogy Oswald fedett legyen, vagy azért, hogy a merénylet után megerősítsék a közvélemény előtt, hogy ő marxista.

De lépünk tovább, és nézzük meg egy kicsit Oswald belekeveredésének hátterét. Miután Oroszországba disszidált, ahol CIA-ügynökként szolgált – talán itt vált értékké a tudása a U-2-ről –, visszatért Amerikába 1962. júniusában, Fort Worthben és Dallasban élt 1963 áprilisáig, azután New Orleansba ment, ahol újra barátságba került David Ferrie-vel, akivel évekkal azelőtt találkozott, mikor a Ferrie által vezetett polgári légijárőr egységhez tartozott. Bizonyítékunk van arra, hogy Oswald fenntartotta a CIA-kapcsolatait ebben az időszakban, és hogy Ferrie is a CIA alkalmazásában állt. Ezzel kapcsolatban be fogunk mutatni a bíróságon egy tanút – egy korábbi CIA futárt –, aki mind Ferrievel, mind Oswalddal hivatalosan találkozott a CIA-kapcsolatuk révén. Zárójelben, Ferrie ezt a tanút Ferrisnek nevezte el, s ez a név minden további magyarázat nélkül szerepelt Jack Ruby noteszában.

1963-ban Ferrie és Oswald szorosan együttműködtek. Ők ketten a Castro-ellenes menekültek és a dezertált polgárőrök csoportjának szervezői között voltak, akiket a Pontchartrain-tótól északra képeztek ki a Castro-elleni merényletre – a vállalkozásra, ami irányt váltott 1963 nyarán és John Kennedyt tette meg új áldozatnak. Ennek végefelé – olyan okokból, amelyek világossá válnak később – kezdték Oswald szerepét átfesteni a marxista mázzal. Ezért küldték Oswaldot Mexikóvárosba kubai vízumért, ahol tervezte a marxista imázsa megerősítését, talán gyanússá téve magát néhány lázító, Kennedy-ellenes beszéddel, majd visszatérjen Dallasba a merénylet idejére. Mindazonáltal a terv nem így sikerült, mivel a szovjet és kubai hírszerzés kiszúrta, hogy Oswald titkos ügynök, és ő végül nem igényelt vízumot.

A másik mód, amellyel próbálták Oswald kommunista mivoltát megalapozni, egy látszatszervezet, a Fair Play for Cuba Committe volt – melynek ő volt az egyetlen tagja – és Castrot dicsérő szórólapok osztogatása az utcasarkokon. Mindazonáltal elkövetett két baklövést. Először is, azok közül, akik segítettek neki szórólapot osztani, az egyik egy fanatikus Castro-ellenes kubai menekült volt, akit később azonosítottak egy utcai incidensről szóló tévé-tudósításban. A másik, hogy Oswald leleplezte saját magát, amikor rossz címet adott meg a New Orleans-i látszatszervezete, a Fair Play for Cuba bizottság címéül.

– : *Kifejtené részletesebben ezt a második pontot?*

Garrison: Igen, mivel ez a pont kapcsolódik a pókháló néhány más szálával. Amikor Oswald létrehozta a Fair Play for Cuba bizottságot, két ember – Hugh Ward és Guy Banister – egy magánnyomozó-irodát működtettek a Camp Street 544-ben, New Orleans belvárosában. Van néhány érdekes vonása a működésüknek. Az egyik, hogy Guy Banister a legmilitánsabb szélsőjobbos antikommunisták egyike volt New Orleansben. Korábban FBI alkalmazott volt és cége a Camp Streeten a kubai menekültek és a félkatonai jobbos tevékenység egyik klíringintézete volt. Konkrétabban, lehetővé tette, hogy irodáját postaládaként használja a Castro-ellenes Kubai Demokratikus Forradalmi Front; a rendőrségi hírszerzési jelentések abban az időben arról tudósítottak, hogy ez a csoport „legitim volt és feltehetőleg a CIA nemhivatalos jóváhagyásával működött.”

Banister kiadott egy hírlevelet is az ügyfeleinek, ami rosszindulatú, Kennedy-ellenes szövegeket tartalmazott. A hivatalomnak bizonyítékai vannak arról, hogy Banisternek is voltak bensőséges kapcsolatai a tengerészeti hírszerzéssel és a CIA-vel. Mind Banister, mind Ward mélyen benne voltak a fedett Castro-ellenes emigráns tevékenységekben New Orleans-ban.

Banister különösen, és majdhogynem messianisztikusan akart harcolni a kommunizmus ellen minden latin-amerikai országban; és ő értékes ember volt a kubai menekülteknek az amerikai titkosszolgálatokkal való bensőséges kapcsolata miatt.

A Ramparts cikkében, amit korábban említett, a volt FBI-ügynök Bill Turner elmondta, hogy Banister és Ward szerepeltek a polgárőrökről szóló titkos iratokban mint a szervezet tagjai és az Anti-Communism League of Caribbean csoport tagjai, amelyet állítólag a CIA használt, hogy megdöntse a guatemalai kormányt 1954-ben. Így, más szavakkal, ezt az utóbbi két fiút a világban a baloldallal és Castro-barát tevékenységekkel kellene összefüggésbe hozni. Nem? És mégis, amikor Lee Harvey Oswald felállítja fiktív Fair Play for Cuba bizottságát New Orleans-ban, a szórólapjain a bizottság címeként a Camp Street 544-et adja meg – Guy Banister irodájának címét! Ki kell hangsúlyozni, hogy Oswald röviddel azután, hogy veszélybe hozta fedettségét e cím használatával, megváltoztatta azt 4907 Magazine Streetre. Bizonyosan nagy jelentősége van annak, hogy Castro-barát nyilvános szereplésének kezdetén Oswald a város legmilitánsabb konzervatív és antikommunista társaságának postacímét használta.

Hozzátehetem, hogy számos tanúunk van, akik igazolni fogják a bíróságon, hogy látták Oswaldot csellengeni a Camp Street 544-nél. Hangsúlyoznom kell mindazonáltal, hogy nincs bizonyítékunk arról, hogy Banister és Ward belekeveredtek-e a Kennedy elleni puccsba. Irodájuk egyfajta állomás volt a Castro-ellenes és jobbos szélsőségesek számára New Orleans-on keresztül, és nagyon lehetséges, hogy egyáltalán nem tudtak az összeesküvésről, amit olyanok szerveztek, mint Ferrie és Oswald.

– : *Voltak más figurák az állítólagos összeesküvésben, akik kapcsolatban voltak Banisterrel?*

Garrison: Igen, David Ferrie az egyik fizetett nyomozója volt Banisternek, és ők nagyon jól ismerték egymást. 1962 és 1963 folyamán Ferrie sok időt töltött a Camp Street 544-ben és titokzatos nemzetközi hívásokat bonyolított Közép-Amerikával Banister irodájából. Rendelkezőnk ezeknek a hívásoknak a listájával.

– : *Hol tartózkodik most Banister és Ward?*

Garrison: Mindketten meghaltak a merénylet óta – Banister szívrohamban 1964-ben, Ward pedig akkor, amikor az általa vezetett repülőgép, mely a New Orleans-i polgármestert, De Lesseps Morrisont szállította, lezuhant Mexikóban, ugyancsak 1964-ben. De Lesseps Morrison volt egyébként az, aki bemutatta Clay Shaw-t Kennedy elnöknek egy repülőúton 1963-ban.

– : *Úgy véli, szándékosan ölték meg a repülőgép-balesetben Morrisont és Wardot?*

Garrison: Nincs okom ezt hinni, noha a suttogások mindig elindulnak az ilyen eseteknél. Az egyetlen, amit megállapíthatunk, hogy a tanúk ebben az ügyben a legalkalmatlanabb időpontban haltak meg. Értesültem egy londoni biztosítási cég által készített statisztikáról, amely kiszámította, hogy az ügyben érintett 20 ember halálának, mely 3 éven belül következett be, mekkora volt a valószínűsége – és az eredmény 30 milliárd az egyhez. De biztos vagyok abban, hogy az NBC hamarosan felfedezi, hogy a nyomozóim egyike lefizette a kompjutert.

– : *Oswald összejött félkatonai aktivistákkal és Castro-ellenes kubai menekültekkel Dallasban és New Orleansban?*

Garrison: Ó, igen, természetesen. Számos New Orleans-i kapcsolata átfedésben volt dallasiakkal. Jack Ruby, aki kulcsszerepet játszott a fegyvercsempészetben – a CIA részéről – a Castro-ellenes mozgalom számára, Oswald dallasi kapcsolatainak egyike volt. Továbbá Oswaldot jóformán fehéroroszok vették körül Dallasban, akiknek némelyike CIA-alkalmazott volt.

Sőt, Oswald Castro-ellenes barátainak némelyike Miamiból és New Orleansból Dallasban jelent meg 1963 októberében. Egy „Csatolt nyomozati jelentésben” 1963. nov. 23-ai keltezés-

sel, melyet a dallasi rendőr, Buddy Walthers adott ki, Bill Decker sheriff egyik munkatársa, ez áll: „Mondtam Sorrelsnek, a dallasi titkosszolgálat vezetőjének, hogy azt tanácsolom, nézzenek körül a Harlandale 3128 számú házban, ahol néhány kubai találkozik hétfőként és valószínűleg kapcsolatban vannak a Freedom for Cuba Party-val, melynek Oswald volt az egyik tagja.” (alább: Ferrie balra, Oswald jobbszélén, egy közös kiképzésen)

Nem foglalkoztak Walthers jelentésével, aki nov. 26-án panaszolja: „Nem tudom, mit végzett a titkosszolgálat, de ma értesültem, hogy valamikor az elnök lelövése előtti hét és a merénylet utáni nap között ezek a kubaiak elköltöztek ebből a házból. Informátorom állította, hogy az Oswald nevű személy korábban ott volt ebben a házban.” Ez volt az utolsó hír, amit hallani lehetett a titokzatos kubaiakról a Harlandale 3128-ban. A lényeges pont Walthers jelentésében, hogy említi a „Freedom for Cuba Party”-t. Ez a hibás neve a Castro-ellenes Free Cuba bizottságnak, amelynek Oswald, Ferrie és egy kis neonáci csoport – beleértve azt az embert, akit „második Oswaldnak” vélünk – a tagjai voltak. Ha emlékszik, a merénylet éjjelén a dallasi államügyész, Henry Wade összehívott egy sajtókonferenciát, és egy ponton hivatkozott Oswaldra, mint a „Free Cuba Committee” egy tagjára, a Fair Play for Cuba Committee helyett. Jack Ruby, aki történesen épp ott volt, azonnal kijavította. Ruby aznap éjjel a börtönben volt „gyakorlaton”, mielőtt sikeresen megölte Oswaldot vasárnap – ezt a lehetőséget sosem vizsgálta a Warren-bizottság – és nemigen akarhatta felhívni a figyelmet magára. Mindenesetre tarthatott attól, hogy ha a sajtó tudósított Oswaldról a „Free Cuba” bizottsággal kapcsolatban, valaki nyomozásba kezdhet e csoportról, és felfedezheti annak Castro-ellenes és szélsőjobb irányultságát. És így ő kockáztatta a fedettségét, hogy védje társait az összeesküvésben.

– : Oswald szerepét tekintve az összeesküvésben, Ön egyszer azt mondta, hogy „ő először csali volt, aztán balek, majd áldozat.” Megmagyarázná, hogyan értette ezt?

Garrison: Oswald szerepe a tervezett merényletben, már amennyire ő tudhatott róla, kizárólag politikai volt: nem ő sütötte el a fegyvert, hanem – olyan okokból, melyeket nem mondhattak el neki a feljebbvalói a titkos találkozóiokon – létre kellett hozni a balos bona fides-ét, referenciáját, annyira félreérthetetlenül, hogy a merénylet után, nagyon valószínűen a tudtán kívül, az elnök meggyilkolása egy fanatikus balos mesterlövész tettének tűnjön, s így lehetővé tegye a többi puccsistának, köztük Kennedy tényleges gyilkosainak, hogy kikerüljenek a rendőrség látóköréből és elhagyják Dallast. Noha valószínűleg nem tudott arról, hogy miért kell balosnak tünnie, az kétségtelen volt, miért kapott munkát a Texas School Book Depository Building-ben; értesültünk róla, hogy a konspiráció tagjainak egyike itt teljesen ártatlan dallasi üzleti kapcsolatokkal foglalkozott több mint egy hónappal Kennedy látogatása előtt. Az összeesküvők – nagy valószínűséggel Oswaldot leszámítva – tudták, hogy ez lesz a színhely, s meg akarták győzni a világot, hogy egy örült marxista volt az igazi merénylő.

– : *Ha Oswald nem is volt tudatában csali-szerepének, nem gyanakodott, hogy átejthetik a társai?*

Garrison: Felfedeztünk lényeges bizonyítékokat, hogy Oswaldot könnyen lehetett befolyásolni és manipulálni az idősebb és ravaszabb előjárói által az összeesküvésben, és valószínű, hogy ő megbízott bennük. De ha az ellenkezője volt is igaz, úgy gondolom, ő megtette, amit mondtak neki.

– : *Még akkor is, ha gyanította, hogy elfogják és elítélik, mint az elnök merénylőjét?*

Garrison: Mint említettem, úgy hiszem, hogy ő tudott volna a szerepéről, mint csali. De ha ő az is volt, valószínű, hogy adtak neki valami nesze-semmi-fogd-meg-jól biztosítékot, hogy gazdagon megjutalmazták és kicsempézik az országból Kennedy halála után. De még valószínűbb véleményem szerint – ha ő ismerte a szerepe igazi természetét –, hogy nem érezte szükségét a menekülésnek. Úgy gondolhatta, hogy nincs olyan bíróság a világon – még Dallasban sem – amely képes lenne őt bűnösnek találni a merénylet elkövetésében, annyira körültekintően megtervezték.

– : *Ez vitatható. De ha Oswaldot perbe is fogták volna, majd felmentik a merénylet vádjáról, miért hihette, hogy az Ön által vélelmezett összeesküvésben való részvétel vádjáról is felmentik?*

Garrison: Nem akarom kikerülni a kérdését, de nem válaszolhatok anélkül, hogy ne veszélyeztetném a nyomozásom a konspiráció döntően új területével kapcsolatban. Félő, hogy erre nem válaszolhatok, míg felépítjük az egész ügyet. Mindazonáltal elmondhatom, hogy bármit tudott Oswald a csali-szerepéről, biztosan nem tudott a balek-szerepéről egészen a merénylet utánig. November 22-én dél után, 12:45-kor a dallasi rendőrség közzétett egy körözhívást Oswaldról – fél órával Tippit rendőr lelölvése előtt, akkor, amikor még abszolúte semmi bizonyíték nem volt Oswald és a merénylet közötti összefüggésre. A dallasi rendőrség sosem tudta megmagyarázni, ki tette közzé ezt a körözhívást, vagy hogy ez milyen bizonyítékon alapult; és a Warren-bizottság mint lényegtelen törölte ezt az egész anyagból. Úgy gondolom, nyilvánvaló, hogy az összeesküvők adtak tippet a rendőrségnek, valószínűleg névtelenül, abban a reményben – mely azután megvalósult –, hogy minden figyelmet Oswaldra tereljenek, és a puccs többi tagja ne kerüljön előtérbe. Bizonyítékunk van arra, hogy az volt a terv, hogy Oswaldot lelőjék, mint rendőrgyilkost a Texas Theater-ben „miközben ellenáll a letartóztatásnak.”

Nem mehetek bele minden részletbe, de Tippit rendőr meggyilkolása, melyet meggyőződésem szerint nem Oswald követett el, része volt a tervnek Oswald likvidálására a Texas Theater-ben egy másik névtelen tipp-adás után. De a puccsisták itt elszámították magukat, és Oswaldot nem lőtték le, hanem csak durván és rohanvást a dallasi börtönbe vitték – ahol, mint emlékezhet, ordított a riportereknek, mikor a rendőrök a kordonon keresztülhurcolták november 22-én:

„Nem öltem meg senkit! Balekot csináltak belőlem!” Az összeesküvés itt komolyan félrecsúszott és a puccisták veszélybe kerültek Oswald miatt. Ekkor lépett be Jack Ruby – és távozott Oswald. Így volt Oswald először csali, aztán balek, végül – 1963. nov. 24-én, a dallasi börtön alagsorában – áldozat.

– : *Ha Oswald bűnbak is volt az állítólagos összeesküvésben, Ön miért hiszi, hogy nem lehetett azok egyike, akik az elnökre lőttek?*

Garrison: Ha van valami a Warren-bizottság 26 kötetes jelentésében, amit bizonyíték támogat, akkor az az, hogy nem Lee Harvey Oswald lőtte le John Kennedyt 1963. nov. 22-én. Persze a bizottság nemcsak azt a következtetést vonta le, hogy Oswald lőtt az elnökre, hanem azt is, hogy mesterlövész volt, hogy volt ideje „háromszor löni, két találattal, 4.8 és 5.6 másodpercen belül”, vagy hogy Mannlicher-Carcano fegyvere egy komoly puska volt, stb. – de mindezek a következtetések teljesen ellentmondanak a Warren-jelentésen belüli bizonyítékoknak. A jelentés vezető kritizálói kiválogatták és egymás mellé tették a bizonyítékokat, amelyek igazolják, hogy Oswald közepes lövő volt; hogy a Mannlicher-Carcano puska, melyet állítólag használt, jelenleg a legsilányabb fegyver a piacon; hogy a fegyvertávcső meg volt lazulva, és be kellett igazítani, mielőtt a bizottsági szakértők megvizsgálták; hogy a 20 éves lőszer, amit használt, nem volt alkalmas a pontos célzásra, ha egyáltalán lőttek vele; hogy a fegyvert legnagyobb valószínűség szerint Oswald lakásán találták a merénylet után, és onnan vitték a tankönyvraktárba; hogy a bizottság által felállított időrend Oswald mozgásáról nagymértékben valószínűtlené teszi, hogy ő lőtt háromszor, majd letörölte az ujjlenyomatokat a fegyverről – egyet sem találtak rajta –, aztán elrejtette a fegyvert egy könyvrakás alatt és lerohant négy lépcsősornyt a második emeltre, mindössze néhány másodpercen belül befutni Roy Trulynak és Marrion Baker rendőrnek az utcáról a lövések után, és ott találni Oswaldot egy árusító automata előtt az alkalmazottak étkezdéjében.

Felhozhatok kiegészítő bizonyítékokat, melyek igazolják, hogy Oswald nem lőtt puskával a könyvraktár hatodik emeletéről, de ez csak az ismétlése lenne a kritikusok kiváló könyveinek, melyekre utaltam. Számos tényező van, melyeket vizsgáltunk a nyomozásunk során, ami igazolja, hogy nem Oswald lőtte le az elnököt. Például a nitrát-teszt, melyet Oswaldon végeztek a merénylet napján egyértelműen felmenti őt az alól, hogy fegyvert sütött volna el azelőtt 24 órával. Volt nitrát mindkét kezén, de nem volt a pofacsontján – ami azt jelenti, hogy lehetetlen, hogy ő lőtt volna. Az a tény, hogy a teszt nitrátot jelzett mindkét kezén, az ártatlansága bizonyítéka; ez annyi, mintha egyik kezén sem lett volna. Azért, mert nagyon sok közönséges tárgy hagy nitrát-nyomokat a kézen. Ön szivarozik, például – a dohány nitrátot tartalmaz; ha pont most tesztelnék, nitrátot találnának a jobb kezén, viszont a bal kezén nem. Én pipázom, amit cserélgetek a két kezemmel, így mindkét kezemen találnának nitrátot, de nem találnának a pofacsontomon. A merénylet reggelén Oswald ládákat vitt egy újonnan festett szobába, valószínűleg ekkor került a nitrát mindkét kezére.

Mármost természetesen, ha a nitrát-teszt pozitívan bizonyít, és Oswald egyik kezén és pofacsontján is találnak nitrátot, ez még mindig nem bizonyítja, hogy ő puskát sütött el, mert a nitrát másból is származhat, nem csak lőporból. De az a tény, hogy egyáltalán nem volt nitrát a pofacsontján, szükségképp bizonyítja, hogy nem sütött el fegyvert aznap. Ha megmosta volna az arcát, hogy eltüntesse a nitrátot a teszt előtt, akkor egyik kezén sem lett volna nitrát – kesztyűben egyébként is képtelenség kezet mosni.

Ez egy kényelmetlen probléma volt a Warren-bizottság számára, de ők a szokásos magabiztossággal megoldották. Előszedtek egy szakértőt, aki tanúsította, hogy a Mannlicher-Carcano puskában a töltényűr olyan szoros, hogy lövéskor nem jut ki a nitrát; és a bizottság ezt a véleményt használta, hogy az egész kérdést lezárja. Mindazonáltal a nitrát-teszt feltalálója ezt követően tesztelte a Mannlicher-Carcanot és azt találta, hogy az nitrát-nyomokat hagyott. Őt nem

hívta tanúskodni a Warren-bizottság. Így a nitrát-teszt önmagában is egy megdönthetetlen bizonyíték, hogy Oswald nem sütött el puskát november 22-én.

Találtunk néhány új bizonyítékot is, ami megmutatja, hogy Oswald Mannlicher-Carcano-ja nem az egyetlen fegyver volt, amit felfedeztek a könyvraktár épületében a merénylet után. Nemrég New Yorkba utaztam egy konferenciára Richard Sprague-gal, egy nagyszerű emberrel, aki függetlenként kutatta a merénylet műszaki aspektusait, és mutatott nekem egy eddig kiadatlan film-klip gyűjteményt egy mozifilmből, melyet a merényletről és az azt követő eseményekről vettek fel. Egy rész a filmből, melyet kevéssel du. 1 óra után vettek fel, mutatja, ahogy a dallasi rendőrség kiviszi a gyilkos fegyvert a könyvraktárból. A rendőrök megállnak a fotósok előtt és egy rendőr a feje fölé tartja a puskát, hogy a kíváncsi tömeg lássa. És egy kis hiba van itt: ezen a fegyveren nincs távcső, s így nem lehetett Oswald fegyvere. Ezt a fegyvert kb. 20 perccel azelőtt vitték ki az épületből, mielőtt Oswald Mannlicherét „felfedezték” – vagy odatették – a helyszínen.

Összegezve: Oswald résztvett az összeesküvésben; lőtte Kennedyre a raktárépületből, de egy kis füves dombról is és a Dal-Tex épületből ugyanúgy – de e lövések egyike sem Oswaldtól származott, és a Mannlicherből sem.

– : *Ha nem Oswald lőtte le Kennedy elnököt a könyvraktár hatodik emeletének ablakából, ki tette?*

Garrison: Hivatalunkban kialakult az a meggyőződés, hogy az elnököt egy szakszerű gerilla-csapat lőtte le, legalább hét ember, beleértve Castro-ellenes kalandorokat és a félkatonai jobboldal tagjait. Természetesen az igazságügyi minisztérium azzal fejezte be – miután gondosan figyelmen kívül hagyta a legkézenfekvőbb bizonyítékokat és csak azokat a tényeket válogatta ki, amelyek megerősítik a magányos merénylet tézisének –, hogy „nincs hiteles bizonyíték, ami azt igazolná, hogy máshonnan is lőttek volna a Texas School Book Depository épületén kívül.” De bárki, aki veszi a fáradságot, és elolvassa a Warren-jelentést, azt fogja találni, hogy vannak tanúk, akik a Dealey Plazán (parkosított tér, melyen a konvoj áthaladt) képesek voltak megállapítani a lövések forrását, és majdnem kétharmaduk azt mondta, hogy ezek a füves domb felől jöttek, amely az elnöki limuzin előtt jobbra volt, nem pedig a könyvraktárból, amely az elnök mögött volt. Több hiteles tanú vallotta, hogy lövéseket hallottak a sövény mögül és láttak egy füstpásmát a levegőben.

Ezt támogató kiegészítő bizonyítékokat lehet találni a Zapruder-filmben, melyet a Life (magazin) adott ki, s amely bemutatja, hogy az elnök hátraesett a lövedék becsapódásának hatására; mivel nem érvényteleníthetjük Newton harmadik törvényét, ez azt jelenti, hogy az elnököt előlről érte a lövés. A Parkland kórház több orvosa, akik megvizsgálták az elnök nyaksebét, ugyancsak amellett volt – bár később ezt tagadták –, hogy ez egy bemeneti sebnyílás, ami bizonyosan jelzi, hogy Kennedyt előlről lőtték le.

Nyomozásunk folyamán felfedeztünk kiegészítő bizonyítékokat, melyek teljes mértékben megerősítik, hogy legalább négyen voltak a füves dombon, legalább ketten a sövény mögött és még két vagy három ember egy kis kőfal mögött, a sövénytől jobbra. Ahogy rekonstruáltam a bizonyítékok alapján, mindegyik helyről tüzelt egyvalaki az elnökre, míg a többiek dolga az volt, hogy összeszedjék a kilöködő töltényhüvelyeket. Zárójelben, találtak egy fegyverhasználati kézikönyvet Ferrie lakásán. Ez tele volt aláhúzásokkal, lapszéli bejegyzésekkel, és a legjobban telejegyzetelt rész az a leírás volt, amely a puskából kilöködő töltényhüvely irányáról és útjának távolságáról szólt. Ebben a részben Ferrie kézírásával szerepelt egy bejegyzés, amit a könyv szövege nem tartalmazott: „50° és 11 láb” – ami jelzi a lehetőséget, hogy Ferrie tesztelhett egy puskát és lejegyezte a távolságot a lövőtől, ahová a kilöködő töltényhüvely esik.

De visszatérve a bűnügy színhelyére (ld. Elm street, alább, Google Map), bizonyosnak látszik, hogy a töltényhüvelyeket a fegyverekkel együtt behajították egy autó csomagtartójába – mely közvetlenül a sövény mögött parkolt –, mely elhajtott a helyszínről a merénylet után né-

hány órával. Ha közvetlenül a merénylet után alaposan átvizsgáltak volna minden járművet a füves domb környékén, ezt a fontos bizonyítékot felfedezhették volna – az elnök valódi gyilkosaival együtt. A füves dombon lévő merénylőkön kívül legalább két másik ember lőtt az elnök mögül, egyikük a könyvraktárból – nem Oswald – és egy, minden valószínűség szerint, a Dal-Tex épületből. Egy férfit valóban letartóztattak épp a merénylet után, amint elhagyta a Dal-Tex épületét és elvitték egy járőr-kocsiban, de ugyanúgy három másik embert is őrizetbe vettek a merénylet után – egyet a vasútnál a füves domb mögött, egyet a vasúti felüljárónál a konvoj útvonalától lejjebb, és egyet a könyvraktár előtt – ez azután teljesen elfelejtődött. Ezek az őrizetbe vett gyanúsítottak a merénylet után olyan névtelenek maradtak, mintha csak cukorkáspárral szemeteltek volna a járdán.

Találtunk egy másik embert is – zöld terepruhában –, aki nem vett részt a lövöldözésben, hanem egy elterelő akciót rendezett, hogy elvonja az emberek figyelmét az orvlövészekről. Ez az ember sikoltott, a földre vetette magát és epilepsziás rohamot színlelt, hogy odamenjenek az emberek a domb környékéről, épp mielőtt az elnök gépkocsi-konvoja elérje rajtaütés helyét. Így legalább heten vettek részt, négy lövéssel keresztútba fogva az elnököt – úgy, ahogy a merénylők megtervezték a találkozójukon David Ferrie lakásán szeptemberben. Ez egy pontos hadművelet volt és hidegen végrehajtották, kiváló koordinációval; a merénylők rádióon tarthatták a kapcsolatot. Az elnöknek esélye sem volt. Ez egy megsemmisítő művelet volt.

Ami a tényleges lövéseket illeti, Ön emlékezhet, hogy a Warren-bizottság arra a következtetésre jutott, hogy csak három lövedéket lőttek ki az elnökre – az egyik a tarkója alatt találta el, áthaladt a torkán és azután átment Connally kormányzó testén; egy célt tévesztett; és egy leszakította az elnök koponyájának egy részét és megölte. Mint a bizottság más következtetéseinek legtovábbja, ez is ellentmond mind a bizonyítékoknak, mind a szemtanúk vallomásainak.

Az első lövés elöl érte az elnököt, a nyakán, mint a Parkland kórház orvosai megállapították – bár ezt később megcáfolták a bethesda-i boncolásnál a katonai orvosok, és a Warren-

jelentés. A második lövés az elnök hátába csapódott; ennek a sebesülésnek a helyét nem a hivatalos boncolási jegyzőkönyv erősíti meg – erre alapozta a bizottság a következtetését, hogy ez a lövedék hatolt be Kennedy tarkója alatt és távozott a torkán –, hanem két FBI-ügynök jelentése, akik jelen voltak az elnök boncolásánál Bethesdában, Maryland államban. Mindketten egybehangzóan állították, hogy a kérdéses lövedék Kennedy elnök hátán hatolt be és nem távozott a testéből.

Hivatkoznék az elnök ingének fotójára, melyet az FBI készített, és egy rajzra az elnök hátsebére, melyet a vizsgálati orvosok egyike készített Bethesdában; a seb helye mindkét esetben pontosan megegyezik – több mint három hüvelykkel az elnök nyaka alatt. A bizottság mégis arra a következtetésre jutott, hogy ettől eredt a nyakseb. Így természetesen hihetőbbé válik, hogy ugyanez a lövedék távozott az elnök torkán át és ment keresztül Connally kormányzón. De ha ez a lövedék be is hatolt volna ott, ahol a bizottság feltételezi, csak akkor ment volna át az elnök torkán, majd Connally kormányzó hátának felső részén, egy lefelé irányuló szögben, kilépve a mellkasa alatt s végül megállva a combjában – a lövést a könyvraktár hatodik emeleti ablakának magasságából elképzelve, mint a bizottság állítja –, ha Connally az elnök ölében ült volna, vagy ha a lövedék leírt volna két 90°-os fordulatot Kennedy elnök torkából Connally kormányzó hátába. Az elnök toroksebet nyilvánvalóan az első lövés okozta, ami a füves dombról jött a limuzin elejénél; a hátsebe pedig hátulról keletkezett. Már elmondtam az okaimat, amelyek erre a következtetésre vezettek.

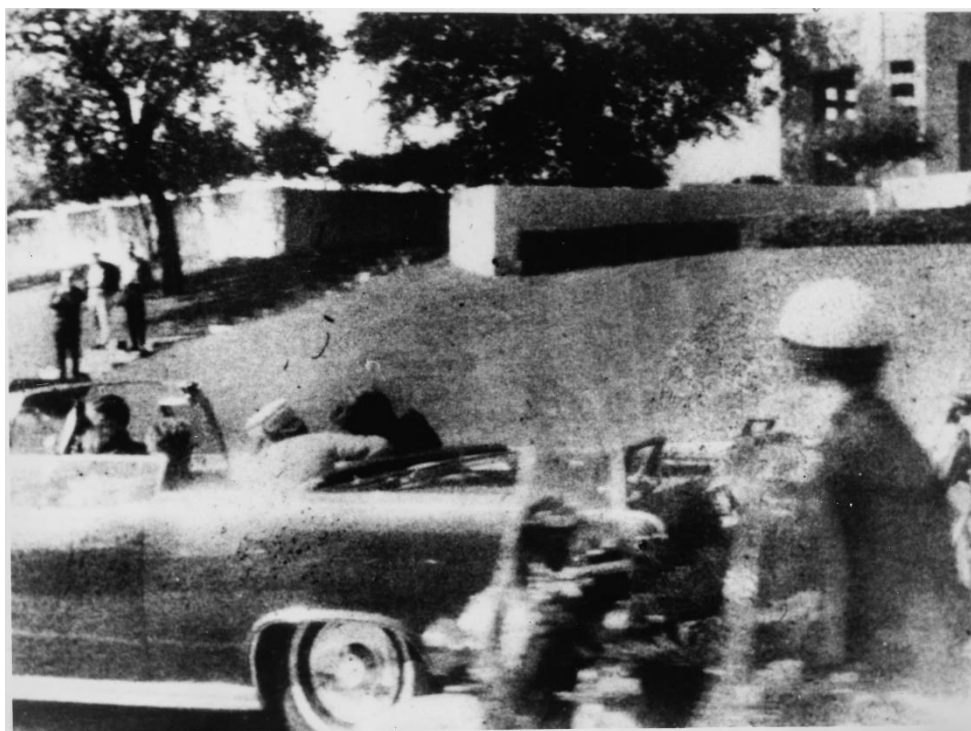
– : *Ha az első lövedék előlről érkezett, miért nem találták meg az elnök testében vagy valahol az elnöki limuzinban?*

Garrison: Az elnök sebeinek pontos mibenléte, ahogy a lövedékek vagy lövedék-töredékek helyzete is, a számos eltitkolt körülmény közé tartozik ebben az ügyben. Már említettem Önnek a füves dombon lévőket, akiknek egyedüli dolga úgy véljük az lehetett, hogy összeszedjék a töltényhüvelyeket, amikor ezek kilöködtek a merénylek fegyvereiből. Okunk van gyanítani, hogy az összeesküvés más tagjai más bizonyítékokat is eltávolítottak – így a lövedék-töredékeket –, melyek elárulhatnák a merényleket. Ez a nov. 22-i káoszban nem lehetett olyan nehéz, mint látszik. Tudjuk, hogy egy lövedéket, melyet a Warren-bizottság 399. számú bűnjelnek nevezett, elhelyeztek egy hordágyon a Parkland kórházban, hogy gyanúba keverjék Oswaldot. A bizottság úgy döntött, hogy ez az a lövedék, amely állítólag eltalálta mind Kennedyt, mind Connallyt, hét sebet okozott, összetört három csontot – és sértetlen maradt! Ugyanazzal a fegyverrel végzett teszt során mindegyik lövedék teljesen szétroncsolódott a különböző szimulált emberi célpontok esetében. Így, ha a konspirátorok fabrikálhattak egy lövedéket, ezt könnyen el is tüntethették.

De visszatérve a lövéssorozatra: Connally kormányzót egy harmadik lövedék érte – mint ő maga bizonygatta, nem az, amelyik Kennedy hátába csapódott –, ugyancsak hátulról. Egy negyedik lövés teljesen elment az elnöki limuzin mellett és a járdaszegélybe csapódott a Main Street déli oldalán, darabokra hullva; ennek a lövedéknek a pályája visszakövethető volt kiindulási pontáig a Dal-Tex épületig. Az ötödik lövés, amely az elnök jobb halántékát érte, leszakította a koponyája tetejét és hanyatt lökte az ülésen – a Warren-bizottság ezen a ponton átsiklott –, a füves domb felől érkezett. (képen a halálos lövés pillanata)

Van orvosi bizonyíték, amely jelzi a valószínűségét, hogy egy további fejlövés is érthette az elnököt. Dr. Robert McClelland jelentése, a Parkland kórházból, például azt állítja, hogy „a halál oka egy masszív fej- és agysérülés volt, mely a bal halántékot ért lőtt sebtől származott.” És még más lövések is lehettek; a Zapruder-film 208-tól 211. kockáin – ezt törölték a Warren-jelentésből, feltehetőleg mint érdektelent – valamilyen hatás nyomai láthatók, melyek egy jelzőtábla hátoldalán hirtelen megjelennek, egy pillanatra elhomályosítva a látványt a füves domb és az elnök kocsija között. Nagyon lehetséges, hogy egy eltévedt lövedék látható a képen.

Azonban sosem leszünk biztosak ebben, mert a merénylet utáni napon a táblát elvitték, és senki nem tudja Dallasban, mi lett vele.

Néhány fegyveres valószínűleg plastikmagvas löszert használt, egyfajta dumdum-lövedéket, amit a Genfi Egyezmény betiltott. Az ilyen lövedékek szétrobbannak apró darabjaikra a becsapódáskor, mint az a lövedék, ami a halálos sebet okozta az elnök fején. Ezek a lövedékek természetesen ideálisak egy politikai merénylethez, mivel hatékonyan pusztítanak és nem hagynak olyan nyomot, amit a ballisztikusok felhasználhatnának, hogy megtalálják a gyilkos fegyvert. Meg kell említeni, hogy a plastikmagvas lövedéket nem lehet Mannlicher-Carcanoból kilőni, melyet a bizottság szerint Oswald használt az elnök meggyilkolására. Mellette, ilyen típusú lövedéket adott a CIA a Castro-ellenes menekültek támadásaihoz Kubában.

Összegezve, legalább 5 vagy 6 lövés érte az elnököt előlről és hátulról, legalább négy fegyverestől, akiket bűntársaik segítettek, kik közül kettő valószínűleg felszedte a töltényhüvelyeket és egy elterelte az emberek figyelmét a füves dombra. Az eseményeknek ebben a fázisában Lee Harvey Oswald többé nem más, mint a merénylet szemlélője – talán a szó szoros értelmében. Amint az első lövés eldördült, az AP fotósa, James Altgens képet készített a gépkocsikonvojról, és a képen látható egy férfi, aki meglepően hasonlít Lee Harvey Oswaldra – ugyanaz a hajviselet, ugyanaz az arcforma –, amint a raktárépület kapujában áll. A Warren-bizottság azt állította, hogy ez az ember valójában Billy Nolan Lovelady, a raktár egyik alkalmazottja, aki nagyon hasonlóan néz ki, mint Oswald.

Továbbá a merénylet napján Oswald fehér pólót viselt hosszú ujjú sötét színű ing alatt, amely a derekáig ki volt gombolva – ugyanilyen öltözetet viselt az ajtóban álló férfi a fotón –, de Lovelady azt mondta, hogy nov. 22-én egy rövidujjú, piros-fehér csíkos sportinget viselt, mely be volt gombolva. Az Altgens-fotó jelzi annak igen nagy valószínűségét, hogy abban a pillanatban, amikor Oswald feltehetőleg a raktárház hatodik emeleti ablakában guggolva Kennedyre lőtt, valójában a kapu előtt állt és figyelte az elnöki autókaravánt.

3. rész

– : Június 25-29. között a CBS sugárzott egy négy részből álló sorozatot, mely bemutatta, amit a tévétársaság saját maga kiderített a merénylettel kapcsolatban. A CBS egyetértett a Warren-bizottság következtetésével, hogy Oswald volt a merénylet, hogy egyedül cselekedett, és csak háromszor lőtt; de feltételezték, hogy az első lövés korábban történt, mint a Warren-bizottság vélte, eszerint Oswaldnak elég ideje lett volna három, jól irányzott lövést leadni az elnökre a Mannlicher-Carcano-jából – így túljutottak a bizottság következtetésének valószínűségén, hogy Oswaldnak 5.6 másodpercen belül két találata volt a három lövésből. Nem gondolja, hogy ez egy logikus magyarázat a bizottság által feltételezett idősorozat egyenletlenségeire?

Garrison: Félő, hogy ez se nem logikus, se nem magyarázat. Az Ön olvasói nem ismerik e kérdés szövevényességét; a bizottság egész magányos-merénylet teóriája azon a tényen nyugszik, hogy mind a három lövést, mint említette, 5.6 másodpercen belül tették. Mármint az Abraham Zapruder által felvett film igazolja, hogy maximum 1.8 másodperc telt el a Kennedyt ért első lövés és a Connally kormányzót ért lövés között – ez egyértelmű a reakcióikból –, de egy Mannlicher-Carcano puska ütőszegének működéséhez 2.3 másodperc kell. Hogy feloldja ezt a dilemmát a bizottság, produkált egy „mágikus” lövedéket, a 399. sz. bűnjelet, amelyet már említettem. Az érintetlen 399-esen kívül az egész idősor volt a leggyengébb láncszem a bizottság roszkatag bizonyítási láncolatában, és a CBS ezt átvette, hogy egy új idősorral oldja meg a problémát. Hoztak egy fényképelemzőt, Charles Wyckoffot, hogy vizsgálja meg a Zapruder-filmet, és ő néhány képkockát homályosnak talált. Wyckoff önkényesen úgy döntött, hogy ezeket az elmosódásokat Zapruder fizikai reakciója okozta, mikor meghallotta a lövések dörrenését – noha, ugyanezzel a logikával, Zapruder tüsszenthetett is.

Mármint a Warren-bizottság arra következtetett, hogy Kennedy nem volt látható Oswald számára a Zapruder-film 210. kockájáig; addig egy tölgyfa eltakarta őt – és az első lövés a 222. vagy 223. kockán látható. De Wyckoff rábukkant egy elmosódásra a 186. kocka környékén; és ennek alapján a CBS úgy spekulált, hogy Zapruder hallott egy lövést a 186. kockánál – az első lövést a CBS idősora szerint –, amelyet Oswald állítólag a tölgyfa ágain keresztül irányzott Kennedyre. A CBS azt is feltételezte, hogy a lövedék a tölgyfa törzsébe fűrődött, és rohanvást küldtek egy csapatot fémkeresőkkel, de nem találták; a tévékommentátor hozzátette, hogy egy napon talán precízebb keresőszerkezetek lesznek, és a lövedéket majd megtalálják. Bizonyára.

Ez a forgatókönyv persze adott Oswaldnak több extra-másodpercet, hogy biztosan célozzon és egymást követően tüzeljen – és a bizottság kint van a bajból. Az egyetlen probléma itt az, hogy az emberek, akik irányították a CBS kutatást – mint a Warren-jelentés védelmezőinek legtöbbször –, nem csinálták meg az összes házifeladatukat. Elfelejték, vagy el akarták felejtetni, hogy a bizottság kimutatása szerint a lövedék, amely célt tévesztett – a jelentésben a második –, a Main Street járdaszegélyébe csapódott a vasúti aluljáró közelében, a limuzin előtt 100 yardra, és darabokra törve kisebb sérüléseket okozott egy nézelődő, James Tague arcán. Elképzelhetetlen, hogy bármely lövedék röppályája az aluljáró kövezetébe csapódik a raktárház hatodik emeletéről, egy tölgyfa ágain keresztül. Így kérem bocsásson meg, ha nem vagyok lehangolva a CBS-műsor felülmúlhatatlan logikájától.

És hadd tegyek hozzá egy lábjegyzetet: a CBS sokat foglalkozott a feltevessel, hogy az elhomályosodások a Zapruder-filmen a lövések dörrenésére adott reakciót jelzik. De sosem kérdezték meg Zaprudert a beszámolójáról, amit a titkosszolgálat ügynökeinek adott a merénylet követően, a lövések forrásáról; a szemtanúk többségével együtt azt mondta, hogy a lövések a füves domb felől jöttek, amelyen ő is állt – a kőfal mögül, amely csak pár méterre volt tőle, szemben a raktárházzal. Ahogyan a Warren-bizottság, a CBS is gondosan válogatott a bizonyítékok között. Műsoruk nem kritika volt, mint az NBC állítja, hanem félrevezető és, bár akarat-

lanul, tisztességtelen. Nem tulajdonítok hátsó szándékot a CBS-nek; a legnagyobb akadály előtte a merénylettel kapcsolatos saját tudatlansága volt.

– : *Visszatérve a saját nyomozására a merénylettel kapcsolatban: azonosítani tudta az özszeesküvők valamelyikét, akik Ön szerint ténylegesen rálőttek az elnökre?*

Garrison: Nem akarok szerénynek látszani vagy kikerülni a kérdést, de félok, hogy ezt nem kommentálhatom. Minden, amit mondhatok az, hogy az ügy folyamatban van és még várhatók letartóztatások.

A merénylet után

– : *Térjünk rá a merényletet követő eseményekre. Miből gondolja, hogy nem Oswald lőtt rá Tippit rendőrré?*

Garrison: Mint említettem, az általunk felfedezett bizonyíték azt a gyanút keltette bennünk, hogy két ember volt Tippit igazi gyilkosa, de egyik sem Oswald volt; úgy hisszük, hogy egyiküket azonosítottuk. A Warren-jelentés kritikussai rámutattak, hogy számos szemtanú szerint nem lehetett Oswald a gyilkos, többen mondták, hogy a gyilkos alacsony és köpcös volt – Oswald vékony és közepesen magas –, és mások azt mondták, hogy két elkövető volt. A Warren-bizottság saját időrendje Oswald mozgásairól ugyancsak kevés időt enged neki, hogy a raktárházból elérje Tippit meggyilkolásának színhelyét.

A gubanc ott van szerintem, hogy négy töltényhüvelyt találtak a gyilkosság helyszínén. Mármost a revolverek nem vetik ki a hüvelyeket, így amikor valaki lő, utána nem talál sz töltényhüvelyt a járdán – kivéve, ha a gyilkos szándékosan kidobja azokat. Gyanítjuk, hogy a töltényhüvelyekhez korábban jutottak hozzá Oswald .38-as revolveréből, és a valódi gyilkosok hagyták ott a gyilkosság helyszínén, Oswald gyanúba keverésének részeként. Mindazonáltal valaki hibázott itt. A helyszínen talált négy töltényhüvely közül kettő Winchester-, kettő Remington-lőszer része volt – de a Tippit rendőr testében talált négy lövedék közül három volt Winchesterhez, és egy Remingtonhoz való! Megnéztem, de sem a Remington-Peters gyár nem tesz Winchester lövedéket a hüvelyébe, sem a Winchester-Western gyár Remington lövedéket a saját töltényhüvelyébe.

Nem hiszem, hogy Oswald bárkire rálőtt volna nov. 22-én – sem az elnökre, sem Tippitre. Ha a nyomozásaink eredményesek lesznek, remélem bíróság elé állíthatjuk azt a két embert, akik lelőtték Tippitet.

– : *Hogyan magyarázza akkor a tényt, amit a Warren-bizottság rögzített, hogy valamennyi lövedéket, melyet Tippit rendőr testében találtak, „az őrizetbe vett Oswald birtokában lévő revolverből” lőtték ki?*

Garrison: A Warren-bizottság következtetése a bizonyítékok ellenében alakult ki és nem azokból fakadt. Ahhoz, hogy megállapítsuk, hogy Oswald fegyvere lőtte ki a töltényeket, szükséges egy ballisztikai szakértőt hívni, aki képes megmondani, hogy a lövedéken lévő karcok és rovátkolások illeszkednek-e a fegyver csövének belsejéhez. A bizottság hívta az FBI ballisztikai szakértőjét, Cortlandt Cunningham-et, aki a Tippit testéből származó lövedékek vizsgálata után tanúsította, hogy lehetetlen megállapítani, hogy ezeket a lőszeret Oswald fegyveréből lőtték-e ki. Mégis, e szakértői vélemény alapján a Warren-bizottság határozott képpel leszögezte, hogy a lövedékeket nemcsak hogy Oswald fegyveréből lőtték ki, hanem hogy „minden más fegyver ki van zárva.” Ők egyszerűen szándékosan elfelejtették a tényt, hogy a revolverek nem vetik ki a töltényhüvelyt, s hogy az utcán heverő töltényhüvelyek nem illeszkednek a Tippit testében talált lövedékekhez.

– : *Említette korábban az úgynevezett „második Oswaldot”, aki megszemélyesítette az igazi Lee Harvey Oswaldot a merénylet előtt, hogy aztán ráhárítsa az „első Oswaldra”. Milyen bizonyítékkal rendelkezik erről?*

Garrison: Nem használnám a „második Oswald” kifejezést, mert ez egy fiktív jelleget kölcsönöz az ügynek, amit már úgy tűnik megtesznek a Dr. No és Goldfinger-féle ülnöki jelentések. Mindazonáltal az igaz, hogy a merénylet előtt volt egy kitervelt próbálkozás, hogy belekeverjék Oswaldot a következő eseményekbe. Egy fiatal férfi, aki hasonlított Oswaldra és használta a nevét – úgy véljük, felfedeztük, hogy kicsoda – különböző megtervezett cselekedeteket hajtott végre, hogy Oswald labilisságának és bűnösségének erős látszatát keltse az emberekben, hogy azok úgy emlékezzenek rá az elnök meggyilkolása után, mint egy gyanús figurára.

Egy esetben valaki bement egy autószalonba, Lee Oswald néven mutatkozott be, 80 mérfölddel hajtott egy teszttelvezetésen – Oswald nem tudott vezetni – és miután a gyorskijáratával kitörölhetetlen benyomást tett az eladóra, oda nem illő módon megjegyezte, hogy ő vissza fog térni a Szovjetunióba és nagy összegű pénzhez fog jutni. Hozzáteszem, hogy az eladót, aki leírta ezt a „második Oswaldot”, később majdnem halálra verték ismeretlen támadók a bemutatóterem előtt. Aztán elment Dallasból, és egy évvel ezelőtt holtan találták; hivatalosan öngyilkosságot állapítottak meg.

Egy másik esetben ez a „második Oswald” egy dallasi lőtérre látogatott, és virtuóz bemutatót tartott célzási ügyességéből: nemcsak a saját céltáblájának közepére lőtt, hanem a mellette lévő céltáblákra is – így emlékezetes benyomást adott a fegyverkezeléséről. Az igazi Oswald közepes lövő volt, nincs bizonyíték arra, hogy ő lőtt volna puskával azt követően, hogy ott hagyta a haditengerészetet.

Sorolhatnám a hasonló eseteket, de nem kétséges, hogy valóban volt egy „második Oswald”. Mármint a Warren-bizottság elismerte, hogy az a személy, aki mindezekben a tevékenységekben részt vett, nem lehetett Oswald; de sosem tették meg a következő lépést és nem néztek utána, hogy ezek az események miért olyan szisztematikusan történtek a merénylet előtt. Mint kiderült, a puccs szervezőit természetesen nem kellett különösebben foglalkoztassák mindezek a nehézségek, hogy Oswaldot hamis nyomokkal belekeverjék. Felismerhették, hogy nem szükséges további bizonyítékokat gyártani, hogy a tömegmédia szemében bűnösnek tűnjék, mivel Oswald egy „magát marxistának valló” ember volt.

– : *Vélekedései szerint tehát Oswald, annak ellenére, hogy balos „fedettsége” volt, kapcsolatban állt a konspirátorokkal és a CIA-vel. Van Önnek valamilyen bizonyítéka arról, hogy kapcsolatban állt az FBI-jal is, mint a Warren-jelentés néhány bírálója feltételezte?*

Garrison: Előljáróban hadd mondjam el, hogy úgy hiszem, az FBI nem adott teljes képet Oswald CIA-kapcsolatairól. Részemről minden tiszteletem a nyomozóiroda iránt, és úgy érzem, hogy bár az FBI-jelentések nem jelentek meg a bizottság bizonyítékai között, az ajtó örökre bezárult. Míg a CIA úgy tekinthető, mint egy átmenet a Gestapo és az NKVD (korai szovjet titkosrendőrség) között, az FBI szorgalmasan dolgozott több, különböző területen, és nagyértékű adatokat gyűjtött a merénylettel kapcsolatos igazság kiderítése szempontjából. Nem az FBI vétké, hogy a jelentéseinek tucatjait legmagasabb szinten titkosították bizonyos igazságügyminisztériumi tisztviselők parancsára. A nehézség, mellyel ma szembesülök, négy év eltelté után, nem csupán az, hogy ezek a dokumentumok elérhetetlenek, hanem a nyomok több területen „kihűltek”. Ruby halott. Ferrie halott. Több más szemtanú, akik értékes információkkal rendelkeztek, szintén halottak vagy elhagyták az országot.

– : *Még nem válaszolta meg a kérdést: volt köze Oswaldnak az FBI-hoz?*

Garrison: Csupán azt akartam hangsúlyozni a válaszomban, hogy nem lehet az egész FBI-ra kiterjeszteni a vádak. Oswald egy hasznos informátora lehetett az irodának, aki kisebb összegekért információkat nyújtott a Dallas és New Orleans körzetében folyó balos tevékenység-

gekről. De hangsúlyoznom kell, hogy semmi sem jelez bármilyen összefüggést Oswald és az FBI között a merényletre vonatkozóan, és az FBI-jal kapcsolatos helyzete nem hasonlítható össze a CIA-kapcsolatával; az FBI-nak több száz vagy akár több ezer ilyen informátora van országszerte, és nincs nagyobb felelőssége azok általános politikai aktivitásáért, mint az adóhivatalnak a bizalmas informátorok magatartásáért adóelkerülési ügyekben.

Oswald lehetséges kötődéseit az irodához sosem említette a Warren-jelentés, de a bizottság egyik tagja, a képviselő Gerald Ford (a későbbi elnök) leírta az egyébként észre nem vett könyvében (Egy merénylet portréja), hogy a bizottságot informálta a texasi főállamügyész Waggoner Carr és a dallasi államügyész, Henry Wade, hogy Oswald az FBI alkalmazásában állt, mint informátor, 1962 óta; azt is leírták, hogy díjazása havi 200 dollár volt, FBI-kódja pedig 179. A Warren-bizottság azonnal intézkedett a két felelős texasi tisztviselőről szóló információval kapcsolatban: Rankin főtanácsos elmondta a bizottság tagjainak, hogy „Van egy rosszindulatú pletyka, ami nagyon káros a bizottság számára... és nagyon ártalmas az ügynökségeknek, amelyek benne szerepelnek, és ezt oly mértékben meg kell szüntetni, amennyire csak a bizottság megteheti.”

A bizottság ekkor elindította az ő jellemzően alapos nyomozásainak egyikét: felkérte J. Edgar Hoovert, derítse ki, hogy egy alkalmazottja volt-e az Egyesült Államok elnökének gyilkosa; Mr. Hoover azt mondta „nem volt”; és a bizottság lezárta az ügyet. Ha Ford képviselőnek nem lett volna közlési viselkedése, sosem hallottunk volna az esetről. Mégegyszer, a bizottság tett egy okatlan döntést a békesség és az igazság között.

Van más bizonyíték is Oswald és az FBI viszonyára – bár ismét csak nem az összeesküvéssel kapcsolatban. Egy dallasi rendőrségi nyomozati jelentés, mely 1964. febr. 17-én kelt, leír egy rendőrségi beszélgetést Mrs. T. Mellerrel, egy dallasi fehér orosz emigránssal, aki összebarátkozott Oswalddal és Marinával (O. felesége). Mrs. Meller elmondta a jelentés szerint, hogy „látta a Karl Marx által írt Tőke című könyvet egy látogatása folyamán Oswald házában és nagyon nyugtalan lett emiatt. Az alany (Mrs. Meller) elmondta, hogy ezt jelezte az FBI-nak, és ők azt válaszolták neki, hogy Oswalddal minden rendben van.”

Tehát itt van ez a „magát marxistának valló” ember, aki disszidált a Szovjetunióba, próbálta tagadni az amerikai állampolgárságát, és azután állítólagos Castro-barát tevékenységet fejtett ki, és az FBI kiállít róla egy „kifogástalan” bizonyítványt. Nagyon valószínű, hogy ez az igazolás eredetileg a külügyminisztériumtól jött, amely, feleletül az FBI kérésére Oswald oroszországi tevékenységére vonatkozóan – ez röviddel a „disszidálása” után volt – biztosította a nyomozóirodát, hogy ő egy megbízható állampolgár. Így én nem látok mindebben semmi rosszat, már ami az FBI-t illeti. Az irodának a felforgató tevékenységről kell információt szereznie, és ez nem a Rhodes-ösztöndíjasokra vagy a teológus-hallgatókra terjed ki, hanem a nyilvánvalóan marginális figurákra, mint Lee Oswald, a politikai alvilággal való kapcsolataikkal együtt.

– : *Ha nem lát semmi rosszat az FBI és Oswald kapcsolatában, akkor miért idézte be Regis Kennedy és Warren De Brueys FBI-ügynököket, hogy tanúskodjanak a New Orleans-i esküdtszék előtt?*

Garrison: Regis Kennedy azoknak az ügynököknek az egyike volt, aki kihallgatta David Ferrie-t 1963. novemberében, és reméltem, hogy megtudom tőle, milyen információkat szerzett az iroda Ferrie-ről. De Kennedy, az öreg barátunktól, Ramsey Clark főállamügyésztől kapott instrukciók hatására megtagadta a választ a kérdésekre, melyeket az esküdtszék feltett neki hivatalos minőségében. Warren De Brueys korábban New Orleans-i FBI-ügynök volt, aki szintén kikérdezte Ferrie-t 1963-ban. 1961 és 1963 között De Brueys résztvett Castro-ellenes mehekültek tevékenységében New Orleansban és gyakran megjelent a jobboldali Kubai Demokratikus Felszabadítási Front találkozóin. Szerettem volna megismerni De Brueys és Lee Oswald kapcsolatának pontos természetét. Míg Oswald New Orleans-ben volt, De Brueys is. Mikor Oswald Dallasba költözött, De Brueys követte. A merénylet után De Brueys visszatért New

Orleans-ba. Mindez lehet véletlen egybeesés, de azt érdekesnek találom, hogy De Brueys nem akart együttműködni a hivatalunkkal – ez fontos és zavaró momentum, mert úgy éreztem, hogy ő jelentős mértékben fényt vethetett volna Oswald és a Castro-ellenes csoportok kapcsolatára.

– : 1967. márc. 23-án ön elrendelte Gordon Novel őrizetbevételét, mint aki perdöntő tanú a Kennedy elnök elleni merénylet kitervelését illetően, és ezért kiadatását kérte Ohio államtól. Ön szerint milyen szerepet játszott Novel az állítólagos összeesküvésben?

Garrison: Nem mehetek bele Novel tevékenységének minden részletébe, mivel egy folyamatban lévő ügyünk van ellene. Novel szoros kapcsolatban volt David Ferrie-vel és a Castro-ellenes kubai menekültekkel. 1961-ben kirabolt egy fegyverraktárt a louisianai Houmában, David Ferrie-vel és egy Castro-ellenes emigráns vezetővel, és a megszerzett fegyvereket azután a CIA behajózta Kubába az ellenálló hálózat részére. Novel dolgozott az „Örökzöld Reklámügynökségnek” is New Orleans-ban, amely egy CIA fedőszervezet volt, hogy kódolt üzeneteket elhelyezve a karácsonyi rádiós reklámokban, riadóztassa a Castro-ellenes ügynököket a Disznó-öbölbeli invázió napján.

Maga Novel a CIA fizetett alkalmazottja volt. Mint korábban említettem, Novel ügyvédje, Stephen Plotkin beismerte, hogy kliense egy CIA-ügynök. A New Orleans States-Item c. lap 1967. máj. 23-án közölte Plotkinról, hogy „ügyfele közvetítőként szolgált a CIA és Castro-ellenes kubaiak között New Orleans-ban és Miami-ban az 1961 áprilisi Disznó-öbölbeli invázió előtt.” És ugyanazon a napon, az AP hírügynökség, amely nehezen tekinthető a saját ügynökségének ebben az ügyben, arról tudósított: „Amikor Novel először elhagyta New Orleans-t, egyenesen McLeanbe ment, Virginiába, a CIA elővárosába. Ez nem meglepő, mivel Gordon Novel egy CIA-alkalmazott volt a 60-as évek elején.” Nem kétséges, hogy Gordon Novel egy CIA-tiszt volt.

– : Ha a CIA, mint ön felrója, nem csupán megtagadta az együttműködést önnel, hanem tevőlegesen akadályozta az ön nyomozását, hogyan tudhatna meg valamit Novel és az ügynökség kapcsolatáról?

Garrison: Louisiana lakossága fizeti a nyomozóimat a munkájukért. De ebben a speciális esetben tisztára a szerencsében kell bízunk. Miután Novel elhagyta a várost márciusban, a nyomozóim és a városi rendőrség egyaránt átkutatták a lakását, de Novel nagyon hatékonyan eltüntette a nyomait. Félő, hogy ebben az esetben nem vagyunk olyan eredményesek, mint az a két lány, akik Novel lakásába költöztek néhány héttel később, és egy alapos nagytakarítás során találtak egy ceruzával írt levél-vázlatot a konyhai linóleumcsík alatt.

A lányok egyike a barátjának adta, a Tulane Egyetem hallgatójának, és ő odaadta az egyik tanárának, aki azonnal megmutatta a levelet Hoke May-nek, a New Orleans States-Items tudósítójának. A levelet megvizsgálta egy független írásszakértő, Gilbert Fortier, aki összehasonlította Novel írásával, és megállapította, hogy a levelet Novel írta – ezt megerősítette Novel ügyvédje, aki azt mondta, hogy „a levelet illetően minden, ami Novel-lel kapcsolatos, ténylegesen igaz.”

Különös olvasni ezt a levelet. Mr. Weiss-nek címezték, Novel felettesének a CIA-nál. Azt írta Novel Weiss-nek: „Élek a lehetőséggel, hogy közvetlenül írjak önnek, értesítve önt a jelen helyzetről, remélve, hogy ön továbbítja az alkalmas csatornákon keresztül. A mi kapcsolatunk és annak az időszaknak a tevékenysége a résztvevő személyekkel együtt jelenleg összeesküvés-i vádemelés tárgyát képezi Mr. Garrison nyomozásában.”

Novel figyelmeztet, hogy a vizsgálatom veszélyezteteti kapcsolatait a Double-Chek Corp.-pal Miami-ban, melyet A láthatatlan kormány c. kötet CIA fedőszervezetként mutat be, ami pilótákat és szabotőröket toborzott a Disznó-öbölbeli eseményhez és az azt követő Castro-ellenes akciókhoz. Novel azt írja a levelében: „Mr. Garrison... nem ismeri a Double-Chek részvételét ebben a dologban, de erős a gyanúja.” Hozzáteszi, hogy hazudott az FBI-nak: „Részletesen

kikérdezett a helyi FBI legutóbb, hogy vajon volt-e közöm a Double-Chek vállalathoz... Válaszom az öt kérdésre negatív volt. Az iroda nem tud a Double-Chek kapcsolatról ebben az ügyben.”

A levél jelzi, hogy Novel kezdett aggódni, mert panaszkodik: „Átmenetileg kikerültünk egy idézést, és nem derült fény a Double-Chek ügyekre... Ki akartunk szállni ebből 67... 3-a, csütörtök előtt. Az ügyvédek valószínűnek tartották, hogy lesz egy második idézés és tanúskodni kell ebben az ügyben. Az Ötödik záradék és/vagy a mentesség és a jogi taktikák nem lesznek elegendők.”

A CIA úgy döntött, hogy Novel feláldozható, és ő egyfajta bebiztosításhoz folyamodott: „Az ügyvédek és mások birtokában vannak a teljesen hiteles aktáknak, melyek minden információt tartalmaznak ezzel a dologgal kapcsolatban. Váratlan halálunk esetén, akár véletlen akár egyéb okból történjen, ezek egyidejűleg nyilvános vizsgálatra kerülnek különböző területeken.”

Novel a kis szerelmeslevelét azzal fejezi be, hogy sürgeti a CIA-t, hogy tegyen „megfelelő ellenlépést Garrison bennünket érintő nyomozásával kapcsolatban, katonai csatornákon keresztül, vis-a-vis a DIA-emberen keresztül.” Elégé érdekes, mivel a DIA – a Defense Intelligence Agency, Katonai Hírszerzés –, egy csúcstitkos csoport volt, amelyet a Disznó-öböl után állítottak fel, hogy ellenőrizze a CIA-t és biztosítson növekvő ellenőrzést a CIA tevékenységei felett – egy feladat, ami látványosan sikertelennek bizonyult.

– : *Novel, miután elhagyta New Orleans-t, Ohióban talált menedéket. Miért nem tudta elérni a kiadatását?*

Garrison: Az ok, hogy nem tudtuk kikérni Ohióból Novelt – ahogyan senkinek a kiadatását nem tudtuk elérni ebben az ügyben – az, hogy befolyásos erők vannak Washingtonban, akik szükségesnek tartják eltitkolni az amerikai nép előtt az igazságot a merénylettel kapcsolatban. És ennek következtében szörnyű nyomás nehezedik az államok kormányzóira, hogy ne írják alá a kiadási okmányokat, és a vádlottak ne állhassanak bíróság elé. Sajnos azt kell mondanom, hogy ezek a dróton rángatott kormányzók belemerültek a washingtoni „színjátékba.”

Legjobb szándékot tulajdonítva nekik, feltételezhetően nem akartak segíteni egy nyomozást, amelyet minden hivatalos erőfeszítés, nyíltan vagy burkoltan diszkreditálni akar, mint feleltlent és megalapozatlant. Bármilyen is a motivációja, Rhodes kormányzó Ohióban, hogy megnevezzük egyiküket, azt mondta, hogy ő kiadná nekem Novelt, hogy bíróság elé állítsák a houmai fegyverraktár CIA által inspirált kirablásáért – de azt nem engedheti meg, hogy a kiadási egyezmény feltételei között kikérdezzék a merényletről! Más szavakkal, az rendben van, hogy valakit börtönbe küldök betörésért, de nem faggathatom arról, vajon ő ölte-e meg az elnököt. Én minden tekintetben tiszteletben tartom a vádlottak polgárjogait, de ez már egyszerűen olyan, mint az Alice Csodaországban.

– : *A New Orleans States-Item c. lap 1967. jún. 14-én idézte Novelt, aki azt mondta, hogy ha ő védettséget kapna a merénylettel kapcsolatos nyomozásban, hajlandó lenne tanúskodni számos kérdésben, beleértve a „nemzetközi csalást, titokzatos kémtevékenységeket 1959 novemberétől máig az USA déli térségében és bizonyos szigeteken Florida környékén, lázadásra való felbujtást, éles katonai akciókat és titkos hadianyag-kereskedelmet, tíz darab 1950-es kanadai és Vampir Jet légi támogató harci gépet és bizonyos kubai-anglo-francia szabotázs ügyeket 1961 elejétől.” Miért utasította el Novel ajánlatát?*

Garrison: Ezek mind Novel, amerikai titkosügynök pályafutásának fondorlatos aspektusai, és szerettem volna hallani róluk – különösen a lázadásra való felbujtással kapcsolatban –, de ez nem a nyomozásom tárgya.

– : *Térjünk át Gordon Novelről Jack Rubyra, aki ön szerint megölte Oswaldot, hogy „elhallgattassa.” Van bármilyen bizonyítéka, hogy Ruby és Oswald ismerték egymást?*

Garrison: Noha Ruby és a Warren-jelentés hevesen tagadtak, ez egyszerűen nem kérdés. Nem is kellett túl mélyre ásni a nyomozás során, a kapcsolatok mindenütt kiderültek, ahol csak megkapartuk a felszínt.

– : *Milyen bizonyítéka van azzal kapcsolatban, hogy Ruby résztvett a Castro-ellenes tevékenységekben Oswalddal és Ferrie-vel?*

Garrison: Nemcsak arról vannak bizonyítékaink, hogy Ruby kapcsolatban volt a Castro-ellenes menekültek tevékenységével, hanem, mint majdnem minden más érintett ebben az ügyben, magával a CIA-val is. Sose felejtjük el, hogy a CIA nagyon változatos és különös szervezeteket tart fenn, melyekről úgy érzi, hogy a szándékait szolgálják. Nehéz elképzelni Rubyt ballonkabátban, de ő ugyanolyan jó volt a CIA alkalmazotójának, mint spiclinek a dallasi zsaruk számára.

Hadd tegyem hozzá zárójelben, hogy hangsúlyozom a szót, „alkalmazott”, szemben az „ügynökkel.” A CIA számos különböző képességű embert alkalmaz, néha csak mint tartalékos bázist, és ezek a személyek nem esnek a CIA mindenhatósága alá. Szilárd bizonyítékom van arra, hogy Rubyt, Ferriet, Oswaldot és másokat, akik résztvettek ebben az ügyben, a CIA fizette, hogy bizonyos feladatokat végrehajtsanak: Rubynak kellett csempésznie a fegyvereket a kubai menekült-csoportnak, Ferriennek kellett kiképeznie őket és átdobni Kubába titkos küldetésekkel, és Oswaldnak kellett meggyőzően alakítani a marxistát, hogy elnyerje az amerikai baloldali csoportok bizalmát és így szabadon utazni, mint kém a kommunista országokba, különösen Kubába.

De van okom azt hinni, hogy egyikük sem volt törzsállományú ügynök, aki egy közvetlen parancsnoki láncolatban működik. Jelen esetben – a többiektől eltérően, ez nem volt kapcsolatban CIA-munkájával – Ruby nyakig benne volt a puccsban. Nyomozóink feltörték egy kódot, amit Oswald használt, és megtalálták Ruby titkos telefonszámát, 1963-tól kezdve, Oswald noteszéiben. Ugyanezt a kódolt számot találták az ügy egy másik prominens figurájának noteszéiben. Továbbá van bizonyítékunk Ruby kapcsolatára az összeesküvéssel, de ez tanúvallomáshoz van kötve, amit a következőkben kell megtenni a bíróságon, így erről nem mondhatok többet.

Ruby kapcsolata a Castro-ellenes menekültek tevékenységével nem kétséges. Hadd említsem önnek Nancy Perrin Rich vallomását a Warren-bizottság előtt. Ez a hölgy 1961-ben érkezett Dallasba a férjével, Robert Perrinnel, egy fegyvercsempésszel s egy ideig kábítószercsempésszel, és, rendőrségi segítséggel, munkát kapott, mint bárpultos Ruby Carousel Club-jában.

A hölgy azután hamar felmondott és nem látta Rubyt addig az éjjelig, amikor ő és a férje, mint elmondta, résztvettek egy Castro-ellenes menekült gyűlésen, melyen egy ezredes elnökölt – egy US Army ezredes, gondolta ő. A hölgy tanúsította, hogy Robert Perrinnek 10,000 dollárt ajánlottak, ha fegyvert csempész az ellenállóknak Kubába, és ő kialkudta az árat 25,000 dollárra. Amikor Perrin előleget kért, egy telefonhívás történt és röviddel ezután, mint Mrs. Perrin beszámol róla, „Egy világ dőlt össze bennem... Kopogtak az ajtón és ki sétál be, ha nem az én kis barátom, Jack Ruby... Alig jutottam szóhoz... és mindenki úgy nézett rá, mintha a Megváltó lépett volna be.” Ruby volt a CIA táskás embere – vagy pénztárosa –, aki a műveleteket fizette, és közvetlenül azután egy nagy összeget fizetett készpénzben az ezredesnek. Mrs. Perrin Rich és a férje ezután kiléptek a fegyvercsempész üzletből, mivel, a hölgy szavai szerint, „Rossz érzésem támadt, és nem akartam ebben bármilyen részt vállalni.”

Félve a bosszútól, Perrinék elutaztak Dallasból és több, különböző városban rejtőzködtek, végül New Orleansban kötöttek ki. Egy évvel később holtan találták a férjét, arzénmérgezés okozta a halálát. Noha nehéz elhinni, hogy valaki ilyen nehéz és gyötrelmes módon öli meg magát, hivatalosan öngyilkosságot állapítottak meg. Van még számos más körülmény is Ruby Castro-ellenes tevékenységéről. Ruby számos más Castro-ellenes kaland táskás embere volt a

CIA részéről. Ebben az összefüggésben hadd említsem a Levéltárban titkosított dokumentumok egyikét, amely egy CIA-akta, „Jack Ruby tevékenysége” címmel. Valószínűleg ez lesz a „hónap könyve” 2038 szeptemberében.

– : *Még ha Ruby kapcsolatban is volt bizonyos kubai menekült csoportokkal, mint ön állítja, nem lehetséges, hogy mindennek semmi köze sem volt a merényletnek?*

Garrison: Lehet, de ez nem így volt. Nyomozásunk eredményeként elmondhatom, ugyanazzal a bizonyossággal, mint ahogy tudom, hogy a nap holnap keleten fel fog kelni, hogy Jack Ruby résztvett a John Kennedy meggyilkolására irányuló összeesküvésben. Sok bizonyítékra derül fény Ruby érintettségéről a Clay Shaw elleni perben, így a jogi normák nem teszik lehetővé, hogy szélesebb nyilvánosságot adjak ezeknek a per előtt. De ismertetek egy összefüggést, melyet legutóbb tárt fel a hivatalunk s ami Rubyt összekapcsolja a konspirációval.

Négy nappal a merénylet előtt, 1963. november 18-án, egy fiatal dallasi nő, Rose Cheramie-t kidobtak egy mozgó gépkocsiból a főúton, a louisianai Eunice város közelében. Zúzdásokkal vitték be a Kelet Louisianai kórházba Jacksonban. Amikor magához tért a nyugtatótól, nov. 19-én, teljesen zavarodott volt és zokogott, hogy őt kidobták az autóból egy Jack Ruby nevű dallasi férfi társai. Állította, hogy Ruby küldte Dallasból Miami felvenni egy kábítószer szállítmányt. Amikor egy kórházi ápoló megkérdezte – aki szerencsére feljegyezte, amiket a nő mondott, arra az esetre, ha a rendőrség behívna – miért lökték ki a kocsiból, ő azt válaszolta, hogy nem a kábítószer csempészet miatt, hanem mert ő elhatárolódott a gyilkosságtól. Mint mondta, az elnököt néhány napon belül meg fogják ölni Dallasban. Ezen a ponton, sajnos a kórházi szaktekintélyek hisztérikusnak minősítették, és nem érdekelte őket a nő sztorija, noha ő másnap részletesen elismételte azt. A merénylet után persze a kórházban ismét érdeklődni kezdtek, de akkor már hazaengedték a nőt, és nem volt más címe, mint Dallas, Texas. Így állt a történet néhány hónappal ezelőttig, amikor elkezdtek keresni Miss Cheramie-t, de túl későn. A merénylet után megölték egy lehajtónál a főúton, Dallas közelében.

– : *Ha Jack Ruby valóban olyan alattomos és számító figura lett volna, mint ön ábrázolja, miért ő ölte volna meg Oswaldot a dallasi városi börtönben, ahol a lelepleződése és gyilkosságért való elítélése elkerülhetetlen? Nem logikusabb, hogy ez egy átmenetileg zilált ember cselekedete volt?*

Garrison: Mindenekelőtt engedje meg, hogy megszabaduljunk ettől az „átmenetileg zilált ember” fogalomtól. Ez egy gumi-fogalom, bármikor alkalmazható, amikor egy bűneset igazi indítóokát nem lehet megállapítani. Az esetek túlnyomó többségében, az emberek cselekedetei észlelhető motívumok közvetlen következményei.

Ez a fatális hiba a Warren-jelentésnél is – a következtetése az, hogy a Kennedy elnök elleni merénylet egy átmenetileg zavart ember tette volt, hogy Tippit rendőr meggyilkolása ugyanolyan céltalan volt, végül Oswald meggyilkolása Jack Ruby által egy másik ilyen cselekedete volt egy átmenetileg zavart embernek. Természetesen túl valószínűtlen, hogy mindhárom eset egybehangzóan átmenetileg zavart emberek aberrált cselekedete volt – noha a legkényelmesebb ilyennek tekinteni őket, mivel ez a megítélés elejét veszi egy összeesküvés lehetőségének kimeríthetetlen nyomozását.

Jack Ruby esetében Lee Oswald megölése a legésszerűbb cselekedet volt, amit valaha elkövetett; ha Oswald még él néhány napig, nagy valószínűséggel neveket mondott volna, és Jack Rubyt elítélik mint az egyik összeesküvőt a merényletben. Ruby a legjobbat hozta ki egy rossz helyzetből azáltal, hogy eltette láb alól Oswaldot a dallasi városi börtönben, mivel ezt a tettet úgy lehetett beállítani, mint amit egy „átmenetileg zavart” embert követett el.

De vitatkoznék az ön kérdésfeltevésével, mert, miközben nem kérdéses, hogy Ruby tisztában volt vele, hogy le lesz tartóztatva, ő nagyon jól látta a felmentésének a lehetőségeit. Emlékezhet a légkörre Dallasban és országszerte akkoriban; amikor elhangzott, hogy Oswaldot lelőt-

ték a börtönön kívül, a tömeg vad tapsban tört ki. Ruby ügyvédje, Tom Howard, az emberek széles rétegeinek véleményét fejezte ki, amikor azt mondta: „Úgy gondolom, hogy Ruby rászolgált egy kongresszusi medálra,” és a legnagyobb példányszámú napilap, a New York Daily News vezércikkben írt Oswald halála után, hogy „az egyetlen jó gyilkos a halott gyilkos, és az egyetlen jó kommunista a halott kommunista.”

A két nap alatt a letartóztatása és likvidálása között, Oswaldot a tömegmédia úgy állította be, mint az elnök gyilkosát és kommunistát, és Ruby jól érezte, hogy őt felmentenék egy ilyen általánosan lebecsült figura meggyilkolásáért. Aztán természetesen tévedett, és lecsukták a dallasi börtönben, és egy éven át könyörgött bocsánatért Earl Warrennek, hogy vigye vissza őt Washingtonba, mert el akarja mondani az igazságot arról, hogy „miért követtem el a cselekedetet, amit nem mondhattam el... az életem veszélyben van itt.” De Ruby sosem ment Washingtonba, és az alapvető információkkal rendelkező tanúk sorát gyarapította, akik eltávoztak az élők sorából.

– : *Penn Jones, Norman Mailer és mások arról beszéltek, hogy Rubyt élő ráksejteket tartalmazó injekcióval akarták elhallgattatni. Egyetért ezzel?*

Garrison: Nem cáfolhatom és nem erősíthetem meg, mivel egyik lehetőségre sincs bizonyítékom. De azt felfedeztük, hogy David Ferrie-nek volt egy meglehetősen különös hobbija a töltényhüvelyek ejektálásának tanulmányozása mellett: a rákkutatás. Tele volt a lakása fehér egerekkel – egy időben majdnem 2000-rel, és a szomszédai már panaszkodtak –, írt is egy orvosi értekezést a témáról, és több New Orleans-i orvossal dolgozott együtt a rák egérben történő létrehozásának módjaival kapcsolatban.

A merénylet után ezeknek az orvosoknak egyikét, Dr. Mary Shermant valaki konyhakéssel halálra vagdalta New Orleans-i lakásában. A gyilkosság a megoldatlan esetek listáját gyarapította. Ferrie kísérletei lehetnek akár tisztán teoretikusak és Dr. Sherman halála teljesen független is lehetett a Ferri-vel való kapcsolatától; de azt érdekesnek találom, hogy Jack Ruby rákban halt meg néhány héttel azután, hogy a gyilkosságért való elítélését a fellebbviteli bíróság hatályon kívül helyezte és Dallason kívül rendelte el a perét – így megengedve neki, hogy szabadon beszéljen, ha akar. Azt is megjegyezném, hogy volt némi tétovázás Lee Harvey Oswald megölésével kapcsolatban, a beszédben való megakadályozása miatt, így nincs okunk gyanakodni, hogy Jack Rubynak valamilyen más szempontja lett volna, hogy ő színleljen egy fenyegetést az összeesküvés tervezői számára.

– : *Őn azt állította, hogy azok között, akik résztvettek az összeesküvésben sokan „neonácik” voltak politikai beállítottságukban. Mi motiválta volna akkor Rubyt, egy zsidót, hogy ilyen emberekkel dolgozzon?*

Garrison: A pénz. Amennyire a hivatalom meg tudta ítélni, Jack Rubynak nem voltak határozott politikai nézetei. Történeti értelemben természetesen volt számos öngyűlölő zsidó, akik támogatták saját hóhéraikat: például Adolf Hitler bécsi mentora, Karl Lueger született zsidó volt, és én megértem, hogy a vezető New York-i nácibarátok egyike, egy visszavonult milliomos, aki országszerte pénzeli a zsidóellenes tevékenységet, egy rabbi fia.

De nem hiszem, hogy Jack Ruby ebbe a kategóriába tartozik; ő csupán egy kisstílű gengszter volt. Bár ez tisztán spekuláció, de nem lehetetlen, hogy Jack Ruby kezdte bűnösnek érezni magát a puccsban való részvétele miatt. Emlékszik a sorozatos sirámaira, hogy „itt pogromok lesznek. Ezek minden zsidót megölnék”? A legtöbb ember ezt csak egy széteső elme képzelődésének tartotta. De lehet, hogy Jack Ruby jobban tudta, mint mi, hogy a merénylet főrosszista kitervelői mit tartogatnak az ország számára.

– : *Térjünk rá David Ferrie-re. Wesley Liebler, a Warren-bizottság tanácsosa, aki a kivizsgálás New Orleans-i részével foglalkozott, azt mondta, hogy Ferrie-t „elcsípték a merénylet*

után, és kihallgatta a helyi FBI. Emlékszem, hogy az FBI-jelentések egész irathalma keletkezett, amit átnéztünk, hogy meghozzuk a döntésünket.” Ő azt állítja, hogy az FBI-jelentések Ferrie-ről nem szerepeltek a bizottság 26 kötetében, „mivel nagyon világos volt, hogy nem érintett.” Miért utasítja el ezt a kijelentést?

Garrison: Aranyos kijelentés. Mr. Liebler talán majd közbenjár az igazságügyminisztériumban, hogy oldják fel a titkosítás alól a 25 oldalas FBI-jelentést Ferrie-ről. Akkor majd esélyünk lesz saját szemünkkel látni, mennyire világos, hogy Ferrie nem volt érintett. A bizonyítékok minden darabja, amit feltártunk – és ez nem volt nehéz –, megmutatja nem csak azt, hogy érintett volt, hanem ennek okait is. Politikai felfogása szélsőjobboldali volt, ahogy korábban utaltam rá, de meggyőzően igazoltuk, hogy indítéka közelebb volt a kubai menekültekéhez „operatív” szinten – Fidel Castro lángoló gyűlöletéhez.

Amikor Castro még gerilla volt Sierra Maestrában, Ferrie megbízhatóan beszámolt neki a pilóta által vezetett harci gépekről. De 1959-ben, amikor Castro marxista színekben kezdett föltűnni, Ferrie úgy érezte, hogy elárulták, és úgy reagált Castrora, mint egy megcsalt udvarló. Attól a perctől Castro legyőzésének szentelte magát, és olyan menekült csoportokkal kezdett dolgozni, mint a Kubai Demokratikus Felszabadítási Front, és ejtőernyős akciókat terveztek Castro katonai bázisai ellen. Beszámolt róla, hogy 1500 dollárt fizetett neki egy akcióért egy volt Batista-tiszt, Eladio del Valle. De nem voltam képes kideríteni De Valle és Ferrie kapcsolatát, mivel 1967. febr. 22-én, ugyanazon a napon, amikor Ferrie meghalt New Orleansban, Del Valle fejét széthasította egy balta és szívenlőtték Miamiában. Megölése Miami rendőrségének megoldatlan ügyei közé tartozik.

Akárhogya, Ferrie-t a CIA toborozta, amely az ilyen emberek százait foglalkoztatta a Castro-ellenes menekült-tevékenységekkel kapcsolatos hálózatában. A Disznó-öböltől kezdve Ferrie annyira gyűlölte Kennedyt, mint korábban Castro-t; érezte, hogy J.F.K. elárulta az inváziós brigádjukat azáltal, hogy nem küldött légitámogatást. Mivel az események, mint korábban elmondtam, enyhüléshez vezettek Oroszország és Amerika között, és mivel az FBI – Kennedy utasítására – elkezdte felszámolni a CIA által támogatott Castro-ellenes ellenállást, Ferrie gyűlölete Kennedy iránt nőttön-nőtt.

Hadd tegyem hozzá itt, hogy ez nem csupán spekuláció a részemről; számos megbízható tanú van, akik ismerték Ferrie felfogását ebben az időszakban, és látták, hogy Kennedy-gyűlölete fő hajtóerővé válik. A merényletet követően, ez tény, egy pszichológiailag különös dolog történt Ferrie-vel: kiszállt a Castro-ellenes menekült tevékenységi köréből, hátat fordított a CIA-fizetésnek és céltalanul sodródott, míg az érzelmi problémái odáig növekedtek, hogy függeni kezdett a hatalmas adag nyugtatóktól, amit bevett. Nem tudom, hogy Ferrie valaha is tapasztalta volna bűnösségét a merényletben; de utolsó hónapjaiban bizonyosan egy megkínzott ember volt.

– : Őn Ferrie halálát „látszólagos öngyilkosságnak” nevezte, de az igazságügyi orvosszakértő megállapította, hogy a boncolás szerint a halál oka egy véredény megpattanása volt az agyalon, ami vérömlenyt, agyvérzést okozott. Ezzel nincsenek ellentmondásban az ön nézetei?

Garrison: Dr. Nicholas Chetta kiváló orvosszakértő, s amennyiben nem talált kimutatható mérget vagy altatót Ferrie szervezetében, én elfogadom a véleményét, hogy ez természetes halál volt. Másrészt bizonyos jelentőséget kell tulajdonítsak két öngyilkos hangulatú bejegyzésnek, amit Ferrie noteszában találtak a lakásán. Ezek egyike úgy hangzott, hogy milyen jó dolog végül itthagyni ezt a nyomorult életet. Feltételezem, hogy ez csak egy bizarr egybeesés, hogy azon az éjjel, amikor Ferrie két, öngyilkossági bejegyzést írt a noteszába, természetes halállal halt meg.

– : *Az ön kritikusai azzal vádolják önt, hogy a kíméletlen nyomozása Ferrie-vel kapcsolatban és az ellene felhozott vádjai a sajtónyilvánosság előtt Ferrie magas vérnyomását eredményezték, ami az agyvérzéshez vezetett. Nem érez felelősséget Ferrie haláláért?*

Garrison: Sajnálatot éreztem Dave Ferrie iránt, míg élt, és sajnálatot érzek iránta most, hogy ő meghalt. Ferrie egy szívfájdító és meggyötört figura volt, egy igazán ragyogó ember, akinek a kavarásai a saját magánzárkájába csukták őt. Ha segíthettem volna Ferrie-nek, megtettem volna; de túl mélyen volt és ő megrémült. Attól a pillanattól, hogy felismerte, hogy a színpalak mögé tekintettünk, és megtudtuk, hogy Lee Oswald minden volt, csak nem kommunista, ettől a pillanattól tudta, hogy felfedeztük a CIA és a Castro-ellenes kaladorok szerepét a Kennedy-merényletben, Ferrie idegileg kezdett összeomlani. Így a válasz az ön kérdésére – igen, feltételezem, hogy volt felelősségem Ferrie haláláért. Ha felhagyok ezzel az üggyel, ha hagyom, hogy Kennedy gyilkosai szabadon tovább sétáljanak Amerika utcáin, Dave Ferrie valószínűleg ma is élne. Személyes felelősséget nem érzek Ferrie halála miatt, de rettenetes szomorúságot érzek egy másik emberi lény pusztulása miatt.

Mélyebb értelemben azonban Dave Ferrie 1963. november 22-én halt meg. Attól a pillanattól kezdve nem védhette meg magát és én sem védhettem meg őt. Ferrie sírkövén szerepelhetnének a szerb partizán vezető, Draga Mihajlovics utolsó szavai, mielőtt Tito lelővette az ellenséggel való kollaborálásért: „Elsodort a történelem vihara.”

– : *A Warren-bizottság kritikusai közül számosakat úgy tűnik politikai motívumok vezettek: a baloldalon azt akarták igazolni, hogy Kennedy meggyilkolása a kormányzaton belüli összeesküvés műve volt; a jobboldalon pedig azt, hogy a merénylet a „nemzetközi kommunista összeesküvés” eredménye. Hová helyezi saját magát a politikai spektrumon – jobbra, balra vagy középre?*

Garrison: Ez egy olyan kérdés, amit gyakran feltettem magamnak, különösen mióta ezt a nyomozást elkezdtem és egy ellentmondásos és kiábrándító küzdelemben találtam magam a saját kormányommal. Nem ülhetek le és nem adhatom össze a politikai felfogásom mint egy matematikai összeget, de úgy gondolom, én valahol középen vagyok, egyensúlyban.

Éveken át úgy vélem kialakult bennem egyfajta konzervatív attitűd – a konzervativizmus hagyományosan szabadelvű értelmében, ami szembenáll a félkatonai jobboldal szadisztikus konzervativizmusával –, különösen az egyén fontossága tekintetében, szemben az állammal, és egyszersmind az egyén saját felelőssége tekintetében az egész emberiségért. Nem alkottam ebből sosem egy összefüggő politikai filozófiát, de a felfogásom alapja az a meggyőződés, hogy az emberi lény nem egy kód; nem egy kód az állam számára, és nem egy kód abban az értelemben, hogy figyelmen kívül hagyhatja embertársait és a társadalommal kapcsolatos kötelességeit.

A világháborúban annak az osztagnak a tűzérési támogatásánál voltam, amelyik elfoglalta Dachaut; azt követő nap érkeztem ide, hogy elfoglalták, s a buldózerek gúlákba tolták össze az emberi tetemeit a táboron kívül. Amit itt láttam, azóta is rémképekkel kísért. Mivel a foglalkozásom a törvény, mindig eltűnődtem a bírókon szerte Németországban, akik abban az időben börtönre ítélték embereket zsebtolvajlásért, miközben saját kormányuk az aranyfogakat szedgette ki a gázkamrában megölt emberek szájából. Aggodalom van bennem emiatt, mivel ez nem egy német jelenség; ez egy emberi jelenség. Ez megtörténhet nálunk is, mert nincs változás, nincs haladás és nincs megértés az emberek részéről saját embertársaik iránt.

Ami mélyen elszomorít, és ezt példázza ez az ügy is, hogy Amerikában egy lassan proto-fasisztává növekvő állam veszélyei fenyegetnek bennünket. Ez egy másfajta fasiszta állam lesz, mint amilyen a német vált; ők a válságból nőttek ki és kenyeret és munkát ígértek, míg mi, eléggé különös módon, a gyarapodásból válunk ilyen állammá. De végső soron ez a hatalmon alapszik, és azon a képtelenségen, hogy az emberi célokat és lelkiismeretet az állami diktátumok fölé helyezték. Ennek a gyökereit vissza lehet vezetni a szörnyű hadigépezetig, amit 1945

óta kiépítettünk, a „katonai-ipari komplexumig”, amivel kapcsolatban Eisenhower hiába figyelmeztetett bennünket, s amely most az életünk minden területét uralja. Az állam és a kongresszus hatalma fokozatosan elkerülte a kormányzati szerveket a háborús feltételek miatt; és láthatunk kiépülni egy arrogáns, felduzzadt, bürokratikus rendszert, amely totálisan mentes az alkotmányos egyensúlyok és biztosítékok figyelembevételétől.

Egy tényleges és szörnyű értelemben a CIA és a Pentagon lett a kormányunk, míg a képviselőház vitakörre alacsonyodott. Természetesen az ember nem látja ezt a fasizálódást, ha csak úgy körbenéz. Nem látod a szokásos jelvényeket, mint a horogkereszt, mert ezt nem akarják. Nem építünk Dachaukat és Asuschwitzokat; a tömegmédia ügyes manipulációja teremti meg a gondolkodás koncentrációs táborát, ami messze hatékonyabbnak mutatkozik az emberek befolyásolásában. Nem úgy ébredünk reggel, hogy hirtelen szürke uniformisban találjuk magunkat és libasorban megyünk dolgozni. De nem ezen lehet lemérni a dolgokat. Azt kell megnézni, hogy mi történik azokkal, akiknek eltérő a véleménye? A náci Németországban az ilyeneket megölték; itt a folyamat kifinomultabb, de a végeredmény ugyanaz lehet.

Eleget tudtam meg a CIA machinációiról az elmúlt évben ahhoz, hogy tudjam: ez többé nem az „amerikai álom”, amiben korábban hittem. A népességrobbanás kényszerei, melyek majdnem elkerülhetetlenül vezetnek ahhoz, hogy csökkenjen a hitünk az egyéni emberi élet szentségében, együttesen a CIA és a védelmi intézmények óriási hatalmával, megpecsételni látszanak annak az Amerikának a sorsát, melyet gyerekként ismertem, és egy orwelli „új világba” vezetnek bennünket, ahol a polgárok az államért léteznek, és ahol a kíméletlen hatalom bármilyen erkölcstelen cselekedetet igazol. Én mindig bíztam a kormányom alapvető tisztességében, bármilyen politikai baklövést követett is el. De rájöttem, hogy Washingtonban a közvélemény megtévesztését és manipulálását némelyek természetes, hivatali előjognak tekintik. Huey Long mondta egyszer: „A fasizmus az antifasizmus nevében jön el Amerikában.” A saját tapasztalataim alapján azt mondhatom, félő, hogy a fasizmus a nemzetbiztonság nevében jön el Amerikában.

– : *Egybevetve minden kritikát, ami a munkáját érte, elkezdené a merénylettel kapcsolatos nyomozását, ha ismét meg kellene tennie?*

Garrison: Amíg azok, akik John Kennedyt lelőtték Dallasban, Amerika utcáin sétálnak, folytatni fogom ezt a nyomozást. Nem bánom, hogy elkezdtem, és nem bánom, hogy ez ilyen következtetésekre vezetett. Ha 30 évembe telik, míg minden egyes merénylet lecsukatok, akkor 30 évig folytatom ezt a nyomozást. Nemcsak Jack Kennedynek tartozom ezzel, hanem a hazámnak is.

Forrás: jffklancer.com

Képek:

- 1 Jim Garrison, volt louisianai államügyész
- 2 Garrison gyanúsítottjai (balról jobbra): Banister, Clay Shaw, Ferrie, Oswald
- 3 Ferrie és Oswald (jobbszélen) egy közös kiképzésen
- 4 A merénylet helyszíne: Elm Street, Dallas, Texas
- 5 Az elnöki gépkocsi a halálos lövés pillanatában
- 6 Névtelen „körösvény” Kennedy elnök ellen

WANTED FOR TREASON

THIS MAN is wanted for treasonous activities against the United States:

1. Betraying the Constitution (which he swore to uphold):
He is turning the sovereignty of the U. S. over to the communist controlled United Nations.
He is betraying our friends (Cuba, Katanga, Portugal) and befriending our enemies (Russia, Yugoslavia, Poland).
2. He has been **WRONG** on innumerable issues affecting the security of the U.S. (United Nations, Berlin wall, Missile removal, Cuba, Wheat deals, Test Ban Treaty, etc.)

3. He has been lax in enforcing Communist Registration laws.
4. He has given support and encouragement to the Communist inspired racial riots.
5. He has illegally invaded a sovereign State with federal troops.
6. He has consistently appointed Anti-Christians to Federal office: Upholds the Supreme Court in its Anti-Christian rulings.
Aliens and known Communists abound in Federal offices.
7. He has been caught in fantastic **LIES** to the American people (including personal ones like his previous marriage and divorce).

EMBERTUDOMÁNY

(XII/66.)